

KOMMUNISTISK POLITIK

I ka' ikke slå os ihjel ...

Nr. 16

7. årg.

2003

16. august -

29. august

Støttepris 12 kr.

TEMA: SULT & DOLLARS

- Pynlig ufbrydelse s. 2 ● De bærdiløses værdier s. 3 ●
- Ældrebyrden en myte s. 4 ● Arbejdsløsheden ignoreres s. 5 ●
- Nej tak hr. minister s. 6 ● Brev fra Ulla Røder s. 7 ● Storkonflikt Grønland s. 8 ●
- Familien A'ameers hus s. 10 ● Rabat-Ejnar s. 11 ●
- Christiania Bagdhad retur s. 12 ● Sult og hjemløshed USA s. 14 ●
- Irak og euro-dollar-krigen s. 16 ● Latinamerika: Revolutionens problemer s. 20 ●
- Debat s. 22 ● Løgner er kapitalens redskab s. 24

Pynlig ufbrydelse

KOMMUNISTISK POLITIK

Der blev først helt stille. Alle fuglene tav. Så brød stormen løs i sommervarmen: Sognepræst Thorkild Grosbøll fra Tårnbæk tror ikke på gud. Spredt af medierne over hele verden: 'Groesboel' gik i kredsløb. Præsten der har mistet barnetroen – og fortsætter som præst. I den grad en *pynlig ufbrydelse*, som en af 1960ernes digtere sagde.

Folkekirkepræsterne er delt, mange vil have ham smidt ud. Grundtvigianerne er delt i to retninger: den grundtvigsk-tidshverske retning der vil sætte grænser for, hvad en præst kan tillade sig at udtrykke (i den lejr boltrer Dansk Folkepartis sorte fætre sig), dels i den grundtvigske med rod i skole- og højskolebevægelsen, der forsvarer præstens ultimative åndelige frihed i forkyndelsen.

Frikirkerne er enstemmige: Havde han været frikirkepræst, havde han slet ikke været præst.

- *Folkekirkens troværdighed er svækket efter Grosbøll-sagen, men sagen skader også andre kirkers troværdighed, fordi Thorkild Grosbøll får lov at blive som præst i en kristen kirke...* siger Generalvikar Lars Messerschmidt fra den katolske kirke.

Grosbøll er stadig præst efter at have udsendt en tåget og uforståelig tilbagekaldelse af sin trosfor nægtelse, som har gjort hans modstandere endnu mere rasende.

Sagen har sat fokus på de vantrø præster i folkekirken. Grosbøll er ikke alene blandt de nulevende. Og hans opgør med den kristne barnetro unægtelig sine forgængere, også blandt præster. Franskmanden Jean Messelier levede som præst hele sit liv, men efterlod sit ateistiske testamente, der blev en del af oplysningsfilosoffernes ballast. I 1733 fremsatte han en erklæring, som reaktionen aldrig har tilgivet og historien ikke har glemt:

"Jeg så gerne, og det er mit sidste og mest brændende ønske, jeg ville gerne se den sidste konge kvalt i tarmene fra den sidste præst".

Dengang kunne man slå vantrø præster ihjel. Der var gode grunde til at Messelier tav, mens han levede. Tiderne er skiftet, og Grosbøll (som langt fra er nogen Messelier, og slet ikke hvad angår tankens klarhed) kan stadig forrette kristne ritualer i den danske statskirke.

For i Danmark er kirken og staten ikke adskilt.

Til gengæld raser den kristne fundamentalisme, som har allieret sig med denne verdens største magthaver, Bush-regeringen i USA, hvor religion og stat officielt er skilt ad, men hvor statsmagten og gud kører et gnidningsløst parløb:

"Gud er ikke neutral i kampen mellem terror og retfærdighed!", erklærede George W. Bush efter 11. september 2001, og alverden ved, at gud har velsignet hver eneste amerikansk krig og besættelse gennem tiderne. Gud er på USA's side, simpelthen. Og det er de sorte præster i Dansk Folkeparti og udenfor også.

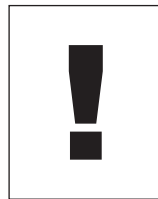
De amerikanske kirkesamfund har imidlertid også deres problemer. Ikke mindst har prælater fra den katolske kirke systematisk forgrebet sig seksuelt på menighedernes børn, og kirken har ihærdigt dækket over skandalen.

sin første revolutionære tid ikklædte den borgerlige revolution sig religiøse former. I det 18. århundrede kunne man begynde at kaste dem fra sig. Men med det imperialistiske borgerskab genoplives religiøs fundamentalisme af enhver art som et symptom på dens åndelige råddenskab. Den døende kapitalisme slutter en cirkel med udvikling af sofistikeret masseødelæggelsesteknik med at parre sig med den mest absurde religiøse fanatisme.

Det har altid været en del af amerikansk supermagtspolitik at bekæmpe verdslige bevægelser, først og fremmest socialismen og kommunismen, men også de ikke-religiøse nationale befrielsesbevægelser. I denne kamp allierede man sig før med den islamiske fundamentalisme, men nu – efter 'sejren over kommunismen' - har den kristne fundamentalisme og den jødiske, eller en variant af den, zionismen, indgået en anden alliance – imod den islamiske fundamentalisme. Religiøs fundamentalisme af enhver art er grundlæggende krigersk – men den benyttes til at forvanske de virkelige krigers reelle motiver og bevæggrunde. Et eller andet sted indgår hele Grosbøll-sagen i den sammenhæng.

Måske bør Messeliers fromme sidste ønske opdateres til *'Må den sidste supermagtspræsident blive kvalt i tarmene på den sidste pædofile biskop'*.

Redaktionen den 13. august 2003

KOMMUNISTISK
POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Adresse

c/o Oktober Forlag
Willemoesgade 58 E,
2100 København Ø.
Tlf. 35 43 49 50.
Fax 35 43 49 59.
e-mail:
apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og fredag 15.30 -
17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis
KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 175 kr.
År (26 nr.) 300 kr.
Betales til
Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271
Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 22. august 2003

De værdiløses værdier

Det går for langsomt med at afmontere de sølle tiloversblevne rester af den gamle danske velfærdsmodel, mener en gruppe venstrefolk med den københavnske borgmester Søren Pind i spidsen. Selv om Foghs minimalstat er godt på vej, og selvom gruppen 'anerkender de store resultater, som Fogh-regeringen har opnået' i den retning, brugte den sommeren til at give partilederen Fogh et spark ved at udarbejde 10 teser, der angiveligt udtrykker de borgerlige værdier og i al fald vil have fremskyndet angrebene på velfærdens rester.

De velstillede skatter skal formindskes (*'Ingen skal afstå mere til det offentlige, end vedkommende har tilbage selv'*), den offentlige sektor minimaliseres (*'Det er vigtigere, at skatten falder, end at den offentlige sektor vokser'*), sikringsordningerne skal fjernes helt eller nedbarberes yderligere (*'Det er vigtigere, at skatten falder, end at overførselsindkomsterne stiger'*), markedskræfterne skal straffe de arbejdsløse (*'Det er vigtigere, at det altid kan betale sig at arbejde end at bevare offentlig forsørgelse, der gør arbejde formålsløst'*), de velstillede skal have 'frie valg', de fattige berøves grundlæggende ydelser (*'Det er vigtigere, at der er offentlige fritvalgsordninger, end at det offentlige har monopol på, hvordan en given ydelse skal udformes'*) osv. De ti teser er et katalog over angreb på arbejderne, de arbejdsløse, det store flertal af danskere, forklædt som 'værdier' og 'værdidebat'. Det er der ikke tale om. Der er tale om et forsøg på kamouflering af rendyrket borgerlig klassepolitik.

Fogh afviste sine oprørere på stedet. Ikke af ideologiske eller politiske grunde, for han og regeringen er fuldstændig enig, og har taget kæmpe-skridt mod minimalstaten i de 19 måneder, den har været ved magten. Grunden er taktisk: Det må ikke anty-

KOMMENTAR

des, at velfærdsstaten er væk, eller skal væk. For så taber Fogh og Co. det næste valg. Med andre ord er ordkamuflagen ikke god nok. Fogh og hans spindoktorer er bedre til at formulere dem.

Fogh snakker også om værdier. I det fælles brev han offentliggjorde i januar sammen med Tony Blair og 6 andre europæiske statsledere til støtte for en krig mod Irak hed det:

'Det egentlige bånd, som forener USA og Europa, er de værdier, vi står sammen om: demokrati, individuel frihed, menneskerettigheder og retssikkerhed. Disse værdier førtes over Atlanten af de mennesker, der sejlede fra Europa for at hjælpe med at skabe USA. Værdierne er i dag mere truet end nogensinde.

Det irakiske regime og dets masseødelæggelsesvåben udgør en klar trussel mod sikkerheden i verden. (...) Her ved har vi sendt et klart, fast og utvetydigt budskab om, at vi ønsker at frigøre verden for den trussel, som Saddam Husseins masseødelæggelsesvåben udgør.'

Minimalstaten til intern brug, tøjlesløs aggression udadtil: Dette er den værdiløse reaktions 'værdier'. Det hele baseret på løgn og massebedrag, produceret af professionelle propagandister, for det er opskriften på at vinde et valg, eller påtvinge klassekrig indadtil og oliekrig udadtil. Omsat til praktisk politik er det en opskrift på masseødelæggelse, destruktion, død, forarmelse, fattigdom for det store flertal – og forgyldning af en snæver gruppe af ustyrligt rige.

Når det kommer til stykket har hverken regeringen Fogh eller venstreoprørerne selvstændige 'værdier': De efterplaprer 'den amerikanske model', som de er i færd med at indføre i moderat tillempet form, som det er sket i alle de europæiske lande og i alle EU-landene, hurtigst i de tidligere østbloklande, som nu i mere end et årti har oplevet

råkapitalismens katastrofale konsekvenser.

Bag de oversatte og tillempede amerikanske fraser er der et mareridt af grådighed, løgn, kynisme, af elendighed, nød, fattigdom og udækkede behov. Ikke for et beskedent mindretal, men for en betydelig del af befolkningen, en del som stadig vokser. 'Frihedens' og 'Valgfrihedens' land er – som alle kapitalistiske lande – et paradys for de få, en skærsild for de fleste og et helvede for de ulykkelige.

Fogh-regeringen har gjort diskrimination (af indvandrere og flygtninge, af arbejdsløse og bistandsmodtagere) 'legitim' og 'acceptabel', mens den tegner sig selv som 'frihedens' forsvarer og moralens og lovens vogter. Den har gennemtruffet sin politik på det racistiske og fundamentalistiske DFs stemmer, assisteret af en 'opposition', hvis inderligste håb er et 'fornyset samarbejde hen over midten af dansk politik'. Den konservative partileder Bendt Bendtsen har sendt signaler i netop den retning. Kursen mod minimalstaten fortsætter på 'bred basis', den globale aggressionspolitik og dansk deltagelse i besættelsen af Afghanistan og Irak har et 'solidt flertal'.

Vi har et problem: Reaktionen har hugget sproget, og fylder positive ord med negativt indhold, og omvendt. Udbygning bliver til frihed. Solidaritet og fælles kamp til slaveri.

'Værdier'? Det er et røgslør over røveri ved højlys dag.

"Ældrebyrden" en myte

Der forekommer praktisk talt ingen stigning i antallet af de ældre de næste tyve år. Samtidig trækker arbejderne sig fra arbejdsmarkedet på et stadig senere tidspunkt, mens børnetallet er stigende.

De ældre er udset til at være en byrde for samfundet – på linje med arbejdsløse, kontanthjælpsmodtagere, flygtninge og indvandrere.

- Vi har ikke råd til at forsørge vore ældre. I de næste tyve år bliver der flere ældre og færre unge til at skabe de nødvendige ressourcer til pasning, pleje og forsørgelse, lyder den gentagne påstand fra stort set hele det politiske spektrum.

I øjeblikket står pensionerne og efterlønnen for skud, men i mange år har udsagnet også været et alibi for at skære i ældreplejen over en bred kam, herunder behandlingen på landets sygehuse.

Baggrunden for nedskæringerne og de kommende angreb er bygget på løgne. Det er en bevidst skabt myte for at skabe et alibi for stadig dårligere leveforhold, der på skift rammer forskellige grupper, som i sin helhed udgør hele arbejderklassen fra vugge til grav.

Socialforskningsinstituttet (SFI) har netop begået en undersøgelse, der påviser, at antallet af 60-årige de næste 20 (skriver tyve) år stiger fra 66.000 til 74.000, hvilket svarer til en vækst på ca.13 pct. over tyve år – **eller 6 promille om året.**

SFI fastslår samtidig, at flere arbejdere i 50-års alderen har ændret holdning til, hvornår de vil trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet, hvilket forklares med to faktorer: forringelsen af efterlønsordningen og den vedvarende offentlige debat om de "få unge, der skal forsørge de mange gamle".

SFI's undersøgelse bekræfter, at de forrykker deres efterløn med to år, fra 60 til 62 år, hvilket klart dokumenterer, at Nyrups indgreb har haft sin virkning.

Antallet af efterlønnere er desuden ikke så voldsomt stigende, som debatten og påstandene får det til at se ud. På 20 år er antallet steget fra 20.000 til 49.000, men kurven er fladet kraftigt ud siden 1999, hvor indgrebet fandt sted.

Det er et latterligt lille antal, når man tager i betragtning, at mere end én million mennesker er sat uden for arbejdsmarkedet, fordi der ikke er arbejde, hvoraf 173.000 er officielt registrerede arbejdsløse.

Hvori består problemet?

Burde enhver politiker med respekt for sig selv ikke vente med at rejse debatten om "ældrebyrde" til, der er skaffet adskillige flere hundredtusind flere arbejdspladser? De kunne jo passende starte med at forbedre ældreplejen.

-gri

Østjyder må ruste sig til milliardbesparelser

Hovsa, det kommunale budget holder ikke! En regnefejl har bevirket, at vi nu er nødt til at skære kraftigt på udgifterne for lønmodtageren med den almindelige løn. Den besked hører vi ofte lige op til de kommunale budgetforhandlinger i kommunerne.

I Århus meldes der pludseligt om nedskæringer på omkring 300 millioner kr. pr. år. Hovsa. Hvem har skylden, spørger de hinanden på Rådhuset, er det regeringen, kommunernes landsforening eller det forrige byrådsflertal? For vi vidste ikke noget.

Selv om byrådspolitikerne tilsyneladende ikke ved, hvor udgifterne kommer fra, ved de dog allerede på andendagen for det pludselige budgetunderskud, at det er Underdanmark og ikke erhvervslivet, der skal betale regningen. Alle i byrådet er nemlig enige om, at der skal spares og skæres ned på alt, hvad Århus Kommune ikke lovmæssigt er forpligtet til at opretholde eller iværksætte. Det vil som sædvanlig gå ud over alle de socia-

le områder, børnene, pensionisterne, de unge og de få midler til integration.

Samtidig er byrådsmedlemmerne enige om, at erhvervslivet også denne gang skal friholdes for yderligere udgifter til det fælles bedste. For eksempel slipper erhvervslivet sandsynligvis for at skulle betale mere i jordskat, den såkaldte dækningsafgift. I 1997 vedtog et stort flertal i Århus Byråd at aftrappe jordskatten over en årrække. Denne afgift udgjorde i 1997 blot 9 promille om året, men er blevet nu aftrappet til kun at udgøre 5,25 promille. Alle i byrådet har erklæret sig villige til ikke at sætte jordskatten op igen, men kun at forhandle om en eventuel fastfrysning. Var jordskatterne bliver sat op til deres niveau fra 1997, vil de kunne dække kommunens løbende underskud. Keld Hvalsø fra Enhedslisten så dog helst, at jordskattes blev sat op til 10 promille, men vil dog gå positivt ind i en dialog om fastfrysning af skatten til erhvervslivet på de 5,25 promille. Så erhvervslivet i

kommunen kommer ikke til at betale en eneste krone ad denne vej til dækning af det årlige underskud på 300 mio.

I Randers skal der spares 50 mio. næste år. Især på de store sociale områder. I følge JP Randers skal der i Randers spares 12 mio. på folkeskolerne, 10 mio. på børnepasning og 25 mio. på ældreområdet. Sidste år blev der sparet 60 mio. på de sociale områder i byen. Udover at besparelserne vil føre til fyringer i kommunen, er der varslet færre timer i de store klasser i folkeskolerne, 15 timer mere undervisning til lærerne og 70 % besparelser på skolernes undervisningsmidler. Desuden er der varslet skolelukninger til næste år. Der skal spares på personalet i børnehaverne, i SFO'erne og på ældreområdet. Det fremgår intet sted, hvor erhvervslivet i Randers kommune skal bidrage til at dække budgetunderskuddet.

Bjarne Overmark fra Beboerlisten tager afstand fra besparelserne og opfordrer folk i Randers til at protestere.

Arbejdsløsheden ignoreres

Over én million er sat uden for arbejdsmarkedet.

Den officielle arbejdsløshed angives til 6,2 pct., men er reelt på mere end 30 pct. Regeringen negligerer problemet og nægter at handle. Arbejdsløsheden er på blot et år steget med 30.000, fra 143.000 til 173.000, hvilket svarer til en stigning på 21 pct. Det kan med rette kaldes for en eksplosiv vækst.

Dette er "kun" de officielle arbejdsløshedstal, hvilket vil sige de dagpengeberettigede. Tallene er nemlig sminkeket. Når dagpengemodtagerne har gennemlevet det ene års dagpengeperiode og de tre års (tvangs-)aktivering, stødes de over på kontanthjælp – og forsvinder fra statistikkerne. Alene for år 2002 steg antallet af udstødte med 32 pct. i forhold til året før.

Dermed medregnes ikke de andre 849.000 (ifølge Danmarks Statistik) i den erhvervsaktive alder, der er sat uden for arbejdsmarkedet, hvilket reelt bringer arbejdsløsheden op på 1.022.000 – altså over én million. Antallet af fuldtidsbeskæftigede er 2,1 mio., og deltidsarbejdere tæller 400.000, hvoraf mange ønsker fuld beskæftigelse. Herfra bør fratrækkes 30.000 fleksjobbere, titusinder af tvangsaktiverede og skå-

nejobbere og tilsvarende, der ikke arbejder under almindelige overenskomstforhold. Den reelle arbejdsløshedsprocent ligger altså på minimum 30 pct.

Man kan tørt konstatere, at det politisk-økonomiske system i landet har spillet fallit. Samfundets vigtigste råstof – vores arbejdskraft – er for 30 pct. vedkommende sat udenfor.

Der er heller ikke udsigt til, at situationen forbedres, tværtimod. Ifølge 8 ud af landets 10 Arbejdsmarkedsråd er der allerede indrapporteret flere massefyringer i det kommende kvartal. Situationen alvor understreges af, at 11.000 unge mangler en virksomhed at fortsætte deres uddannelse i.

VK-regeringen negligerer på det kyniske de barske konsekvenser, arbejdsløsheden og udstødningen har for mere end en million mennesker:

- Den danske økonomi er sund, og der er stadig gang i væksten, hvilket den historiske lave rente understøtter; udtaler finansminister Thor Pedersen (V), som sammen med flertallet af Folketingets partier lægger armene over kors, mens de afventer et nyt økonomisk opsving fra Tyskland og USA.

Alle økonomer i såvel ind- som udland er enige om, at det tidligst indtræffer i løbet af år 2004.

* Dagpengemodtagere: 173.000
* Personer i den erhvervsaktive alder uden arbejde: 849.000
* **I alt: 1.022.000**
* Arbejdsstyrken (heltid og deltids-): 2.500.000
* **Reel arbejdsløshed: 30 pct.**
8 ud 10 Arbejdsmarkedsråd har registreret flere massefyringer i det kommende kvartal

I mellemtiden forsøger de ansvarlige politikere og erhvervsledere at skyde skylden på de arbejdsløse selv, hvilket er en myte, der har været benyttet i det sidste århundrede. Den blev – igen – punkteret i den forløbne uge. A-kasserens Samvirke har lavet en undersøgelse, der dokumenterer, at ni ud ti ledige er havnet i arbejdsløshed på grund af fyringer. Kendsgerningerne forsøges benægtet af chefkonsulent i Dansk Arbejdsgiverforening, Erik Simonsen, som samtidig afviser, at undersøgelsen kan bruges som forsvar for de nuværende dagpengeregler:

- En ting er, at der er behov for alternativ, når arbejdsgiveren har let adgang til at afskedige, men det er bestemt ikke det samme som at sige, at dagpengeperioden uændret skal være fire år, og at dagpengesatsen skal være lige høj i hele perioden. -gri

EU-parlamentarikerne og deres forfatning

På europaparlamentets danske hjemmeside har medlemmerne svaret på 12 spørgsmål om den kommende EU-forfatningstraktat (www.europarl.dk).

Torben Lund – socialdemokratisk spidskandidat – er kommet for skade at udtale sig kritisk med en klarhed, der overgår mange erklærede skeptikere:

"Vi er 5 % fra en egentlig europæisk forbundsstat, og besværgelserne om landenes selvstændighed vil klinge mere og mere hult, når EU's borgere, herunder de danske borgere, opdager, hvor lang overgivelsen af kompetence er gået." ...

"Jeg tror ikke, at borgerne på nogen måde er klar over, hvad der foregår. Alle ændringer bliver pakket behørigt ind i beroligende vendinger." ...

"Tre ting der bør ændres:

1. Man skulle have fastholdt en traktat som grundlag for samarbejdet i stedet for at udforme en forfatning (det retlige grundlag for en statsdannelse).

2. Overflytning af kompetence er for vidtgående – de nationale parlamenter svækkes.

a. F.eks. politi- og strafferetssamarbejdet. Dette samarbejde burde fortsat være mellemstatsligt, da det er fundamentalt for et selvstændigt land på samme måde som udenrigs- og sikkerhedspolitikken. b. Europa-Parlamentet burde ikke tillægges kompetence på landbrugs- og fiskeripolitik.

3. Hvert land bør have en kommissær med fuld kompetence."

Men hans udtalelser står det klart, at hr. Lund ikke længere er inde i varmen.

I Politiken onsdag den 13. august bebudede Torben Lund yderligere, at han vil anbefale et Nej ved den kommende afstemning om forfatningen.

Partifællen Henrik Dam-Kristensen kalder på stedet Lunds argumenter 'elendige'.

Parlamentets anden danske socialdemokrat, Helle Thorning-Schmidt, fungerede som suppleant i konventet og er en begejstret føderalist.

Meget kan nå at ændre sig under den såkaldte regeringskonference i EU, der begynder i oktober, og før den nye EU-traktat ventes at være færdig først i 2004. Pernille Frahm fra SF står last og brast med Helle Thorning-Schmidt, og hendes indlæg afspejler nok partiets rolle som klasseforræder meget præcist.

NEJ TAK, HR. MINISTER!

Da videnskabsminister Helge Sander i Tv-avisen sagde, at en afskaffelse af kvote 2-systemet er for de studerendes skyld, havde han glemt at spørge de studerende først. For hans tilbud bliver besvaret med et klart:

Nej tak, hr. minister!

- *Det er i forvejen et stort problem, at ansøgere til videregående uddannelser frasorteres på baggrund af en karakter, som ofte er unuanceret og mangelfuld,* siger Laust Johan Westtoft formand for Lærerstuderendes Landskreds, og fortsætter, - *Et otte-tal viser ikke, om f.eks. en ansøger til lærer- og pædagoguddannelserne har gjort andet for at kvalificere sig til uddannelsen.*

Han suppleres af Mathias Nørvig, formand for Lands sammenslutningen af Handelsskoleelever:

- *Gennem hel uddannelsessystemet går nuancerne tabt på grund af det alt for store fokus på karaktererne, og tallene i sig selv. Hvilket gør sig udslag i, at det i sidste ende kun er de heldige, der kommer igennem nåleøjet.*

Godt 48.000 nye studerende er kommet ind på den ønskede uddannelse. I år er langt flere end de seneste år optaget på det såkaldte kvote 1-system. Det

betyder, at eksamensbeviset fra gymnasiet i år har haft en større betydning for adgang til uddannelse. En udvikling, som elev- og studenterorganisationer ser meget kritisk på, og de understreger, at en ansøger med en fuldført ungdomsuddannelse må betragtes som kvalificeret til at studere på en videregående uddannelse. Og netop dette problem er kvote 2 med til at opløse.

Regeringen har ytret, at optagelsessystemet skal ændres med begrundelsen, at mange studerende spilder deres tid med at samle point til det alternative kvote 2-system, hvor erhvervskompetencer, udlandsophold og andre aktiviteter er relevante for drømmestudiet. Organisationerne mener tværtimod ikke, at det er kvote 2-systemet, som er problemet, men det, at antallet af optagne på kvote 2 er skåret ned til bare 10 % i år. Det er blot endnu et udtryk for, at regeringen vil kompetenceåret til livs. Et år, som for mange betyder, at man får større livserfaring.

- *Hvordan kan ministeriet tale om uddannelse gennem hele livet, når de ikke vil anerkende, at der er kompetencer uden for uddannelsessystemet, der*

er med til at kvalificere de uddannelsessøgende til en videreuddannelse? siger Nanna Westerby fra DGS: - *Det skal og må være lysten, der driver værket, hvis et studieforløb skal være vellykket.*

Til studiechef Jakob Langes kommentar om, at de studerende stikkes blå i øjnene med det nuværende kvote 2-system, har eleverne og de studerende følgende kommentar:

- *Vi vil gerne have et adgangssystem, som giver de studerende reel mulighed for at gennemskue systemet. Men vi vil ikke have et system, hvor det ikke er muligt at supplere sin gymnasieeksamen med andre kompetencer for at komme inde på uddannelsen,* siger Laust Johan Westtoft.

Lærerstuderendes Landskreds (LL) - Sygeplejestuderendes Lands sammenslutning (SLS) - Pædagogstuderendes Lands sammenslutning (PLS) - Danske Gymnasieelevers S sammenslutning (DGS) - Lands sammenslutning af Handelsskoleelever (LH) - Lands sammenslutning af Kursusstuderende (LAK) - Erhvervsskolernes Elevorganisation (EEO) - Danske Skoleelever (DSE)

Studenterhuen koster 17.400 ...

Det er dyrt at blive student. En studenterhue i dag kan koster op til 17.400 kr. Danske Gymnasieelevers S sammenslutning tager stærkt afstand fra denne brugerbetaling og kræver en fuldstændig omkostningsfri uddannelse.

- *Det er fuldstændigt vanvittigt, at det kan koster så mange penge at blive student, når vi bryster os af at leve i et velfærdssamfund, hvor alle har lige ret til uddannelse,* siger Julie Malling Laursen, næstformand for DGS.

Der er igennem en årrække åbnet op for mere og mere brugerbetaling på de danske gymnasier. Lommeregner, ordbøger, studieture m.m., alle udgifter, der hænger uløseligt sammen med det at gå gymnasiet. Endvidere har man i flere amter som noget nyt åbnet op for, at de nye 1.g'ere efter sommerferien skal betale op til 500 kr. i direkte brugerbetaling på kopier til undervisning, litteraturhåndbøger eller lignende. Denne udvik-

ling vender DGS sig kraftigt imod.

- *Ønsker om øget faglighed i gymnasiet hænger ikke sammen med den stigende brugerbetaling,* udtaler Julie Malling Laursen, næstformand for DGS, og fortsætter: - *Brugerbetaling tvinger elever til at tage mere erhvervsarbejde og dermed bruge mindre tid på skolearbejde. Det vil medføre, at eleverne møder mindre forberedte op til undervisning og har mindre energi til at deltage aktivt.*

Den høje brugerbetaling gør op med begrebet om, at uddannelse skal være gratis og en lige mulighed for alle uanset økonomisk og socialbaggrund. Elever, som ikke får økonomisk støtte hjemmefra, vil få sværere ved at klare en gymnasieuddannelse med brugerbetaling og en SU, der ikke modsvarer de udgifter, som er forbundet med at gå i gymnasiet. DGS er meget kritisk over for en sådan udvikling og frygter en social skævvridning.

Følgende er et eksempel på udgifter i gymnasiet. Louise Jensen er student fra Slagelse Gymnasium.

Louise, student 2003

Transport 6.000
Ordbøger 2.500
Studietur 2. g (rejsen) 3.500
Studietur 2. g (leveomk.) 1.500
Høj-Niveau tur 3.g (rejsen) 1.500
Høj-Niveau tur 3. g (leveomk.) 1.000
Lommeregner 400
Studenterhue 300
Studenterkørsel 700

**Danske Gymnasieelevers
Sammenslutning**

Ulla Røder: Brev fra fængslet

Ulla Røder er løsladt fra varetægtsfængslet og venter på retssag den 25. august.

En gruppe fredsfolk der mødtes i Randers i juni har modtaget et brev fra Ulla Røder den 5.8, før hendes uventede løsladelse fra varetægtsarresten. Hendes brev er et svar på en hilsen til hende fra Randers.

Herunder bringes fredsfolkenes hilsen til hende samt hendes svar i uddrag.

Ulla Røder ved den uventede løsladelse fra varetægtsfængslet.

Kære Ulla

Vi er en gruppe fredsaktivister i Danmark, nærmere bestemt i Randers og Århus, der gerne vil udtrykke vores dybe sympati og respekt for dine handlinger og din person.

Vi beundrer dig for dine modige handlinger, som du udfører tilsyneladende uden tanke for de personlige konsekvenser, det har at kæmpe for verdensfreden på din måde.

Du gør det bare: tager hammeren i værktøjskassen, spadserer ind på flyvepladsen og smadrer et kampfly.

Her i Danmark bakker vi dig op verbalt og udtrykker vores foragt for det

system, som straffer dig, kæmperen for verdensfreden.

Vi glæder os til at se dig på fri fod – forhåbentligt klar til nye kampe.

For fredsaktivisterne

Kaj Rudi

Kære venner og fredsaktivister

Tak for jeres brev, som bragte mine tanker til Jylland (mine forældre var fra Randers-egnen). Det er godt at vide, at I er derude, og at I fortsætter kampen mod uretfærdighed og selvbestaltede konflikter og krige.

Den danske stat er ikke bedre end den britiske, så længe vi opretholder et system, der understøtter NATO og en følgagtig regering. Det er endnu mere en skamplet, at samme regering har medlemmer, der kalder sig DF. Hvis de

tror, de er danske, må de tro om igen. En dansker er gæstfri og hjælpsom, og som nation har vi et mangeårigt godt ry, som vi ikke skal sætte over styr, blot fordi vi er blevet "invaderet" af imperialistiske magter.

Vi må have plads til at være globale borgere og vise vores sande danske sindelag. "Hvor der er hjerterum, er der husrum," som et gammelt ordsprog siger. Danmark er en lille kolonihave i den globale landsby. Vi har pligt til at holde vore stier rene og vores have frugtbar. Ukrudtet skal fjernes ved roden for ikke at vende tilbage igen og igen.

Her i fængslet er der ikke meget at berette. Vi er lukket inde i de fleste af døgnets timer. Med lidt held får vi frisk luft 4-5 gange ugentligt og gymnastik 2-3 gange ugentligt.

Jeg læser og skriver hver dag. Så længe jeg er i varetægt, er der ikke mulighed for at udfylde dagene med praktisk arbejde, som er pligt, når man er straffet. Jeg prøver at holde mig sund og stærk bedst muligt.

Lige nu venter jeg det næste retsmøde den 12. august, og jeg vil så vide mere om det videre forløb. Der foregår så meget udenfor, som jeg ikke aner, men nu og da hører jeg lidt rygter fra besøg eller fra folks breve.

I disse uger har Trident Ploughshares deres lejr i Coulport, så jeg glæder mig, til nogle venner kommer på besøg i denne uge.

Endnu engang tak, og fortsat held og lykke med jeres aktiviteter.

I solidaritet
Ulla

Ulla Røder løsladt fra varetægtsfængsel Retssagen fastsat til den 25. august

Den danske fredsaktivist Ulla Røder, der har siddet varetægtsfængslet i Skotland siden hendes aktion mod et Tornado-fly den 10. marts (for at forhindre det i at blive brugt i den ulovlige krig mod Irak), blev fredag aften løsladt fra Cornton Vale-fængslet i Stirling.

Ulla blev løsladt efter en fremstilling for Edinburghs højesteret med krav om forlængelse af varetægtsfængslingen. Anklagerens anmodning blev imidlertid ikke imødekommet på

grund af en teknisk juridisk fejl.

Joss Garmann fra aktivistorganisationen Trident Ploughshares, som Ulla Røder er med i, og aktiv i kampagnen for at befri Ulla, siger:

- Ulla har modtaget en overvældende støtte under sit fængselsophold. Ullas sag fortsætter imidlertid, og vi ser frem til at bevise hendes uskyld.

Den næste høring før retssagen foregår på tirsdag den 12. august i Kirkcaldy Sheriff Court ved Edinburgh. Selve retssagen er fastsat til den 25. august.

Storkonflikt på Grønland

Der er storkonflikt på det private område i Grønland. Konflikten udspringer af, at der ikke blev opnået enighed om et overenskomstresultat, der omfatter privatansatte inden for områder som byggeri, levnedsmiddelindustri, produktion samt handel og kontor. Blandt andet bliver Royal Greenlands fiskefabrikker strejkeramt. Knap 3.000 medlemmer af SIK er berørt af konflikten, der trådte i kraft midnat til tirsdag (kl. 4 dansk tid). Dertil kommer 300 danske håndværkere.

Der er to punkter i forhandlingerne, der skiller vandene. Pensionsudbygning og bidrag til uddannelsesfonden. Formanden for lønmodtagernes organisation, SIK, Jess G. Berthelsen, udtaler:

- Samlet er arbejdsgivernes seneste udspil også væsentligt ringere end det, vore medlemmer på det offentlige område har fået for et par måneder siden.

SIK-formanden vurderer, at GA's seneste tilbud kan beregnes til 7,1 eller 7,2 procent over en treårig periode. SIK kræver mindst 8 procent, som man for to måneder siden forhandlede sig frem til for sine offentligt ansatte medlemmer. Forhandlingerne gik i hårdknude, da arbejdsgiverne i en pressemeddelelse meddelte, at deres seneste "tilbud" og var deres sidste. Forinden havde SIK afvist det med henvisning til, at man ikke kunne indgå overenskomst på

et ringere grundlag end de offentliges.

Konflikten ventes at få totalt gennemslag på Grønlands vigtigste erhverv fiskeindustrien, hvor SIK har meget tæt på total organisering af medlemmerne, oplyser SIK's formand Jess G. Berthelsen til Fagbladet/sid.dk. Men formanden for Grønlands LO imødeser problemer med strejkebrydere på visse byggepladser under storkonflikten:

- Derimod kan der måske opstå visse problemer på nogle byggepladser, hvor der er uorganiserede blandt både hjemmehørende og tilkaldte. Vore lokalafdelinger erfarede i går, at en del af de uorganiserede var indstillet på at fortsætte arbejdet, men vi agter med besøg på de pågældende arbejdspladser her tirsdag at få løst problemet og få de uorganiserede væk fra arbejdet, udtalte SIK-formanden.

Konflikten berører også detailhande-

len, men i mere begrænset omfang. Grønland domineres af to butikskæder, og SIK's organiseringsprocent på dette område er simpelthen ikke høj nok til at lamme alle butikker. Indtil videre er der også masser af varer på hylderne. Først når en af SiD varslet sympatikonflikt mod Royal Arctic Line træder i kraft 25. august kan der imødeses begyndende forsyningsvanskeligheder.

SiD har varslet sympatikonflikt for en række nøgelfunktioner i transporten mellem Danmark og Grønland. Sympatikonflikten gælder blandt andet rengøringen i Københavns Lufthavn af Air Greenlands fly, og skibstransporterne med vigtige forsyninger mellem Danmark og Grønland.

Der er omkring 300 organiserede danske håndværkere i Grønland. De arbejder typisk på kontrakter, der knytter sig til GA-SIK overenskomsten. De er derfor af deres hjemlige forbund eller af BAT-kartellet blevet bedt om at forlade byggepladserne sammen med de grønlandske kolleger. De danske håndværkere modtager strejkeunderstøttelse efter deres hjemlige forbunds regler. De danske byggefagforbund i BAT-kartellet bakker op om konflikten, og det rammer de grønlandske byggepladser, da entreprenørerne er afhængige af den tilkaldte danske arbejdskraft.

30.000 i fleksjob

Ved udgangen af 2001 var antallet af fleksjobbere på godt og vel 21.000. Antallet er siden steget voldsomt, hvorfor det forventes at ligge på omkring 30.000 ved årets udgang, svarende til en stigning på 50 pct. Det er i særlig grad kommunerne, der har oprettet flere fleksjob. I øjeblikket tegner den private henholdsvis den offentlige sektor sig for cirka hver sin halvdel af disse særlige job.

Fleksjobordningen er en smidig og til tider lønsom mulighed for en arbejdsgiver at skaffe sig af med en nedslidt ansat. Ofte beholder arbejdsgiveren den nedslidte i andet arbejde og præmieres af det offentlige med et

klækkeligt løntilskud. I andre tilfælde indgås aftale mellem private arbejdsgivere og de sociale myndigheder om, at det offentlige finder et fleksjob og overtager "forpligtelsen". Ofte arbejder den nedslidte fortsat på fuld tid. Ordningen blev indført – under den socialdemokratiske ledede regering i starten af 90'erne – for at dæmme op for de stigende udgifter til førtidspensionister ved i stedet at trække de sidste dråber ud af den nedslidte skare. Den er således en del af den reform, der blev lanceret som det "åbne arbejdsmarked", der også omfatter skånejob med mere.

Det er altovervejende ufaglærte time-lønnede, der rammes af nedslidning.

Typisk inden for rengøringsbranchen og social- og sundhedssektoren.

Dansk Arbejdsgiverforening (DA) er på en og samme tid tilfredse og utilfredse med stigningen:

- Stigningen er glædelig og viser, at virksomhederne er parate til at etablere job til personer med nedsat erhvervsevne, udtaler Tina Voldby, arbejdskraftchef i DA.

- Men flest mulige fleksjob må aldrig blive til et succeskriterium i sig selv, mener Tina Voldby, som er bekymret for, om ordningen misbruges.

Bekymringen for dårlige og nedslidende arbejdsfunktioner i erhvervslivet ligger et meget lille sted i DA. -gri

NNF undsiger strejkevåbenet

Nærings- og Nydelsesmiddelforbundet (NNF) advarer slagteriarbejdere mod at konflikte:

- Hvis ikke antallet af slagteristrejker bliver bragt ned, forsvinder arbejdet til udlandet, tordner forbundet mod landets 20.000 slagteriarbejdere.

Forbundsledelsens holdning bliver ikke uventet modtaget positivt af Danish Crown, der årligt omsætter for 43 milliarder kroner. Informationschef Gudrun Andreasen, Danish Crown, har ikke overblik over, hvor mange handler virksomheden har mistet på grund af strejker, men fastslår, at der kan være andre grunde til at flytte produktionen:

- Vi vil ikke partout eksportere arbejdet, men Danish Crown har en målsætning om til hver en tid at være konkurrencedygtig.

Ifølge NNF er det specielt tyske opskæringsvirksomheder med uorganiseret arbejdskraft, der truer de danske

stillinger. Den logiske konsekvens af forbundsledelsens holdning må være, at de foreslår lønnedgang på danske slagterier, så konkurrencen og profitten kan fastholdes.

Slagteriarbejderne har i årtier markeret sig ved at trodse deres forbundsledelsers opfordring til at stemme Ja til deres dårlige overenskomstforhandlingsresultater. Det har medført adskillige markante og omfattende konflikter i branchen. Det vil være givtigt for NNF-ledelsen, hvis et skræmmebillede kunne forstumme dele af deres utilfredse medlemmer.

Måske er det her, hunden ligger begravet?

Hvis ikke, burde forbundsledelsen måske forsøge at tage kontakt til deres tyske broderforbund for at få organiseringen og overenskomsterne på plads.

-gri

Faglærere i strejke

En uenighed om forberedelsestiden betød, at bægeret var fuldt for 250 faglærere på Århus Tekniske Skole. De 700 elever blev sendt hjem, mens lærerne nedlagde arbejdet. Hvornår det sidst er sket, kan ingen huske.

Arbejdstidsforhandlingerne på skolen brød sammen lige før sommerferien, hvorefter ledelsen har valgt at gennemføre deres principper uden tillidsrepræsentanternes billigelse, lyder det fra Ulrik Rikskov, formand for Århus Tekniske Lærerforening.

- Ledelsens principper giver dem alt for stor råderet over vores forberedelsestid

og gør samtidig, at den enkelte lærer ikke kan gennemskue forberedelsestiden. Vi oplever, at lærere inden for samme fag får vidt forskellig forberedelsestid i forskellige afdelinger.

Konflikten kommer efter år store omvæltninger, senest fusionen med AMU, og konstant pres på økonomien og skolepraktikordningen. Og ledelsens egenrådighed har også betydet, at på trods af indførelsen af ny løn for flere år siden er det endnu ikke lykkedes at få lavet konkrete aftaler om udmøntningen af ny løn i forhold til kvalifikationer og funktioner.

Fallit for praktikhjemmeside

11.000 unge mangler en virksomhed til at fortsætte deres uddannelse. Heraf mangler 7.248 unge en praktikplads. VK-regeringen har hele tiden været klar over problemet, der ingeniende er nyt. Regeringens løsning på problemet var iværksættelsen af en hjemmeside i januar, hvor unge kunne lokalisere virksomheder, der manglede elever. For tiden – syv måneder senere – ligger der fire (4) praktiktilbud.

Hjemmesiden må siges at have spillet fallit.

I stedet vil regeringen nu fjerne uddannelsesgarantien for de faglige unge.

Beskæftigelsesministerens elektroniske registrering af de arbejdsløse og deres CV, som skulle lette arbejdsgivernes adgang til de arbejdsløse, har heller ikke større succes. Arbejdsløsheden har været og er fortsat støt stigende.

BST-slagsmål til EU

Regeringens planer om at afskaffe arbejdsgivernes pligt til at være tilmeldt en bedriftssundhedstjeneste (BST) er i strid med EU's arbejdsmiljødirektiv, mener fagforbundet Dansk Metal, som overvejer at anmelde beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V) til EU-kommissionen.

50.000 virksomheder er i dag underlagt pligt til at have en bedriftssundhedstjeneste, hvilket ministeren ønsker at give mulighed for at reducere, mod at de søger eksterne rådgivere til at forebygge arbejdsmiljøproblemer. Regeringens planer er et voldsomt anslag mod arbejdsmiljøet, men spørgsmålet er, hvorvidt Dansk Metal kan regne med opbakning fra EU, som i deres eget arbejdsmiljødirektiv åbner mulighed for ekstern rådgivning.

Bevarelse af blokaderetten

Regeringen trækker en af sine mærkesager tilbage. Blokaderetten bevares efter fælles pres fra LO og DA, ligesom regeringen føler sig dækket ind af nye domme i Arbejdsretten, der anerkender Kristelige Arbejdsgiveres ret til at indgå overenskomster med Kristelige Fagforeninger. Blokaderetten og sympatikonflikter har oftest været benyttet over for kristelige arbejdsgivere, der ikke har villet tegne overenskomst.

Knap 30.000 snydes af Dyrtidsfonden

28.600 udlændinge, der har arbejdet i Danmark, har 643 mio. kr. til gode hos lønmodtagernes dyrtidsfond. Det svarer til 22.500 kr. pr. person, oplyser uddelingsavisen *Urban*. De fleste kommer fra Norden og Storbritannien (heraf 6.000) mens 6.000 er fra ikke-EU-lande.

Lønmodtagernes Garantifond har adresse på to tredjedele af de tidligere lønmodtagere, men har ingen intentioner om at kontakte dem.

Familien A'ameers hus

Familien A'ameer har i generationer levet som bønder i den lille palæstinensiske landsby Mas'ha ved Qalqilya. Mas'ha er, som resten af Vestbredden, hårdt ramt af 'sikkerhedsmuren', som bygges på den i forvejen sparsomme jord. De omkringliggende bosættelser havde allerede før murens opførelse gjort krav på størstedelen af landfamiliernes jorder. Familien A'ameer var særlig truet. Dele af deres ejendom lå midt i murens linje.

A'meer-sagen er blevet et tydeligt eksempel på, hvordan Muren anlægges inde på palæstinensisk jord og opdeler palæstinensiske samfund i bantustans.

Derfor søgte internationale fredsvagter samt israelske og palæstinensiske aktivister at forhindre apartheidmuren i at tage familiens hus. 49 aktivister dannede en menneskekæde omkring huset, da bulldozere og israelsk militær nåede dertil den 5. august.

— *Faderen i huset vidste godt at vi intet kunne stille op mod det israelske militær, men han håber at vores bestræbelser kan være med til at gøre opmærksom på hans håbløse situation,* fortæller den danske fredsvagt Daniel Rindorf, som deltog.

Hani A'meer

Det kunne de ikke. Fredsvagterne blev under en voldsom indsats fra israelsk militær fjernet. 41 blev hårdhændet arresteret, deriblandt danskeren.

Straks efter fredsvagternes pågribelse nedrev militæret familiens dyrestald, som desværre også udgjorde deres

levebrød.

Familien udgør bl.a. 14 børn og deres skæbne er nu uvis. Da hjemmet er havnet imellem apartheidmuren og en nærliggende bosættelses hegn må de foreløbigt leve med en tilladelse til at bevæge sig ind og ud af deres eget hjem højst to gange om dagen, hvor en låge er åben i en halv time ad gangen.

Tilbageholdelsen af de ikke-voldelige fredsaktivisterne forløb voldsomt. Flere blev slået af soldaterne.

— *Vi blev slået hen ad vejen og smidt ind i en bus. Min t-shirt er revet i stykker. Jeg blev slået i skridtet,* siger Daniel Rindorf.

Mange af de tilbageholdte fredsvagter fra aktionen blev den følgende dag løsladt af de israelske myndigheder. En italiensk kvindelig fredsvagt blev dog straks deporteret. En palæstinensisk fredsvagt, Nazih, blev anklaget for vold mod militæret. Betingelsen for de internationale fredsvagters løsladelse er, at de ikke bevæger sig ind i de besatte palæstinensiske områder. Bryder de forbudet vil de blive afkrævet høje bøder. De internationale fredsvagter befinder sig nu i Jerusalem.

Alligevel fortsatte protesten ved familien A'ameers hus. Næste dag blev mere end 20 israelske aktivister hårdhændet fjernet og arresteret samme sted.

Israelsk bulldozer nedriver familiens stald

Fredsvagten Daniel Rindorf

Den 12. august gennemførtes en demonstration ved og mod den 8 meter høje betonmur som Israel har bygget rundt om den palæstinensiske by Qalqilya på Vestbredden. Muren spærrer byens 40.000 indbyggere inde, afskærer dem fra deres landbrugsjord og fra livsvigtige drikkevandbrønde. A'amer-familien er blot en af mange. Men først og fremmest fratager muren palæstinenserne håbet om en selvstændig palæstinensisk stat og dermed håbet om fred.

Blandt talerne var en af de efter køreplanen netop løsladte palæstinensere, Ahmet Hazz. Han har siddet i israelsk fængsel i 22 år og kaldes derfor 'Palæstinas Nelson Mandela'.

Forud for demonstrationen sagde han:

- Sharon-regeringen løslod mere end 300 af os i denne uge, men han glemte at fortælle, at besættelsestropene havde arresteret mere end 300 andre af os i juli måned, den første måned af hans såkaldte 'fred' med palæstinenserne. Nu er nogle af os blevet sendt hjem til Qalqilya, et kæmpe-fængsel beboet af 40.000 palæstinensere.

Israelsk fredsvagt anholdes den følgende dag ved ny protest ved A'amer-familiens hus

Rabat-Ejnar

På en af de få arbejdspladser, der er tilbage i Danmark, er vi et lille team på 6, der er så heldigt stillet, at vi har lidt albuerum. Hvilket vi naturligvis flittigt gør brug af til private gøremål. Ejnar er god til det med rabatter, hvilket han gerne kører efter flere steder. Derudover en rigtig Georg Gearløs og lille kemiker, som kaster sig ud i alverdens projekter, såsom hvor meget tør is skal der et vis antal bajer for at holde dem kolde til vores sommerfest, eller at lave små bomber og kanonslag. Derudover nyder han at kunne holde liv i en julestjerne i 3 år. I bedre Jørgen Leth-stil får vi andre mange gode råd med på vejen. Joeh, det er en mand med mange gode sider.

Så en dag kom lille Jens fra et andet team. Han kunne lystigt fortælle om sin hobby: modelfly. Fluks kom det store fotoalbum frem, hvor vi kunne følge opbygningen af Jens' fly. Ejnar sad med lyttebøfjerne ude og øjnene på stilke.

I dagene efter gik Ejnar betænksom rundt om sig selv og babbede på sin sure snade. Han var inkarneret piberyger. Nu kunne vi ikke styre vores nysgerrighed længere og spurgte:

- Hvad fanden har du nu gang i Ejnar?

- Åh, jeg tænkte bare, at det der modelfly, Lille Jens har som byggesæt til 500-600 kr. er sgu for dyrt. Det må man da kunne lave selv. Jeg har lavet de udregninger, der skal til at få sådan en lille krabat i luften, og jeg er i fuld gang med at bygge den nede i min kælder. Min kone Søs vil ikke ha' det i lejligheden. Ejnar havde respekt. Søs var nemlig på samme tid i Paris med veninderne.

Lille Jens hørte om Ejnars projekt og foreslog ham, at han kunne tage med til stævne i flyveklubben næste lørdag, hvis han blev færdig. Så nu kan det nok være der blev savet, hamret og malet i den lille kælder på Frederiksberg. Samtlige materialer var naturligvis "håndskruede". Billigt sku' det være!

Og færdigt blev det. Ejnar var stolt, for flot var det. Han glædede sig til at skulle ud og prøve at få den i luften. Det er jo ikke just det, man leger med midt inde i byen.

Ejnar mødte op til stævnet med sin flyver under armen. Han gik rundt og så alle de små flotte maskiner, og pludselig fik Jens øje på ham:

- Du nåede at blive færdig. Den er godt nok blevet flot.

Ejnar satte flyveren ned på jorden, og nu kan det nok være, at folk omkring dem blev nysgerrige og spurgte ind til Ejnars arbejde. Men Ejnar var nu blandt professionelle, og kommentarerne kom da også:

- Den ser til tung ud. Når den lander, vil landingsstellet smadre vingerne, men hvis du sætter en lidt større motor i og en betydelig bedre affjedring, så kan det godt være, at den flyve.

- Nå, det er vel noget dyrt grej? spurgte Rabat-Ejnar i håbet om, at modelflyveidioterne ville tilbyde ham noget kram.

- Nej, det kan du få for en billig penge, svarede Jens.

Ejnar smuttede ned i den nærmeste hobbyforretning mandag formiddag. Her var

en anden MEGET professionel inden for faget. Han anbefalede mange forskellige ting, og Ejnar var meget lydhør og tog for sig af retterne.

- Nå ja, det er jo ikke just ikke gratis, sagde Ejner, da han lagde kassen på disken.

Rabat-Ejnar stod nu til regnskab på to fronter. Arbejdskammeraterne kendte til hans "håndskruede" selvbyggerprojekt, og Søs brød sig ikke om hans lommepengeforbrug. Ejnars ego kunne godt magte kammeraternes latter, da de hørte, at udgifterne beløb sig til et firecifret kronebeløb. Med hensyn til Søs var det straks en anden sag. Han blev reddet på målstregen:

- Det er i orden skat. Jeg har brugt det dobbelte på sko, men fik du slet ikke rabat?

Lillian

Christiania B

Shock & Awe På Af Thomas

Britiske soldater i kampe mod irakere i Basra

Mens den strikke af løgn og bedrag, som Bush og hans bande (inkl. Tony Blair) har stukket hovederne ind i, strammes mere og mere om deres egne halse, er det ynkeligt at se deres små kloner i den danske regering lancere deres eget lille Irak-krigsspil midt i den danske hovedstad.

Vi skal lige pludselig overbevises om det uoprettelige i at smadre Christiania. Og det skal ske efter Bush-recepten.

Fidusen er at finde et 'svagt punkt', man kan hænge sin aggression op på: i Irak Saddam og atomvåbnene (både der ene eller det andet 'formål' er dog nu pludselig af uran-sagelige årsager 'mindre væsentlige') ...

På Christiania er det 'svage punkt' Pusherstreet, som skal gøre det ud for Iraks Saddam inkl. de selvopfundne atomvåben.

Men, kære venner i hele Danmark, krigen mod Christiania drejer sig ikke om Pusherstreet. Det drejer sig i den sidste ende ikke engang om Christiania (selvom en net lille profit på 'moderniseringen' vel altid er velkommen hos Foghs små venner).

Næ, 'indgrebet' på Christiania er i virkeligheden det hvide snit til den danske befolkning – forklædt som kræftoperation. Man begynder at klippe nervetrådene over til de aktive og kreative centre, så vi til sidst bliver uniforme nok til at vandre frem i gåsegang, når der blir sagt frem, og tilbage i gåse-

1992, lige efter Bush Daddy's første overfald på Irak).

Christiania har i årtier været en af Europas største turistattraktioner. Hvorfor? Fordi der er noget utroligt at se, man ikke lige ser andre steder: levende mennesker, der finder på og gør alt muligt. Julemarked. Gratis juleaften for de hjemløse. Nye anderledes måder at bygge og bo på; masser af revolutionerende ideer lige fra geniale cykelvogne og brændeovne til musik, film, teater.

Operation Christiania er begyndelsen til Operation Hvidt Snit Danmark.

Pusherne? Mon ikke det kunne løses på en mindre drastisk eller helt anden måde? Jo, det kunne det, men det er som sagt heller ikke pusherne operationen dybest set er rettet mod.

Fogh kunne faktisk have ideen om at 'udrense' det ubehageligt mangfoldige folkeliv fra Bushs familietraditioner. Bedstefar Prescott Bush finansierede Hitlers valgkampe, og hans bank blev straffet i 1941 for samkvem med nazi-fjenden. George W.s penge stammer i sit udspring bl.a. fra stålgi-ganten Thyssens slavearbejdere fra kz-lejrene.

Fogh gør det, Bush gør. Her er en anden fidus, han godt selv vil prøve: Smid en god betændt luns, der kan samle opmærksomheden, ind i hundeburet, og alle glemmer som på kommando de rigtig ubehagelige spørgsmål, som Fogh, Per Stig m.fl.

gang, når der blir sagt tilbage. Synger gen-manipulerede jubelhymner til A. P. Møller, mens de, som kludrer i akkorden, blir aflivet. Resten af tiden glør vi på kloner af os selv i flimseren, og 'præsidenten smiler til sig selv fra satellitten' (Annisette: *Månebarn*

havde rigtig svært ved at

tid siden. Om lyssky Irak
I USA, hver gang det er
Bush-drengene, starter o
eller truer en ny nation m
glemmer den suppedas af
i. Men det gør vi ikke.

Og endelig er der fidus
Tru med overvældende, c
vi blindt og glemmer alt
hele taget skulle smadres.
det blevet til et løfte om e
tania, 'som København a

Sådan en trussel er jo
de nu er så langt, burde
helt ud og låse sig inde i
og sige som en krigsfan
kz-lejr.

Det er så endnu engang
& Co. nok er snedig
kelig ikke særlig sunde fo
har allerede voldtager gru
nationale omdømme, FN's
tionale retsinstanter og a

Bevar Ch

Demonstration lær

12.00 Afgang fra Carl Ma

12.00 - 13.00 Provinsen
til hovedbanegården

13.30 Provinsen og Chris
møde ved Frihedsstøtter
på Hovedbanegården).

15.00 Demonstrationen a
borg hvor der vil være ta

17.30 Kæmpe Folkefest
gøgl, teater, musik og tal
være musik på alle stade

03.00 Hjemtransport til p

NEJ til normaliser

J A til frihed og

Bagdad Retur

i Christianshavn
af Mas Koppel

forklare for bare en uges
-beslutninger m.v.

er ved at blive lidt hedt for
de en ny terrorist-skræk
med bank. Så tror de, at vi
løgne, de har anbragt sig

en med 'Shock And Awe'.
shokerende vold, så stirrer
om, hvorfor nogen i det
I den hjemlige version er
en politiaktion mod Chris-
aldrig har set magen til'.
altså ren terrorisme. Når
politidirektøren lege den
et kaninbur på Saltholm
ge i Bushs Guantanamo-

ng dokumenteret, at Fogh
ge, men dog tåber, og vir-
r det danske samfund. De
andloven, nationens inter-
s Charter, talrige interna-
aftaler, støvsuget milliar-

Christiania
lag den 30. August

adsens Plads, Christiania
ankommer i bus og tog

stiania demonstrationen
n på Vesterbrogade (tæt

ankommer til Christians-
lere og musik

på Christiania, med
ler. Derudover vil der
ens andre spillesteder.

rovinsen.

**ing og ensretning -
g forskellighed**

der fra den sociale husholdning over i
våbenindustriens og vennernes lommer
og forårsaget ikke så lidt uoprettelig
skade.

Jeg tror, vi skal til at tænke alvorligt
over alternativer. Der er ikke noget at
vente på, andet end at det bliver endnu
værre.

Vi behøver jo ikke bare sidde og glo
på det i Tv-avisen, mens de brækker
dagligstuen og livet ned om ørerne på
os. Vi kunne for eksempel lave en ny
regering, en regering, som havde
nogen hjemme i øverste etage og ikke
bare, som Fogh & Co., lå og spredte
benene for en kø af forædte, svedige
oliedrenge.

Tænk at se Danmark som et intelli-
gent, selvstændigt, frisk pust i Europa
og verden, som en nation med egne
ideer, fuld af folkelighed, kreativitet,
venlighed og retfærdighed. Som når vi
er bedst i håndbold eller fodbold.
Fjumrede vi lidt hist og her, kunne vi
bare hjælpes ad om at rette til hen ad vejen. Det
kan jo ikke blive værre end Fogh & Co., de mest
pinligt elendige 'spillere', nationen nogensinde har
præsenteret for en undrende verden. Fortænkte,
unaturlige, skumle.

Vi må selv bruge hovederne, for ingen andre
redder os. Socialdemokratiet f.eks. lagde sig alle-
rede parat for the oil boys i 2001, efter at disse
havde svindlet Bush ned i præsidentstolen.

Der er kun os selv tilbage til at gøre noget. Det
er sådan set ikke dårligt, tværtimod er det en ret
spændende chance til at ændre historien – i det
mindste prøve at frelse Danmark fra at blive tømt
for alt af værdi og så blive sparket over i skrotbun-
ken med bananrepublikker, Farum kommunekasse
osv.

Vi skal bare selv til at tænke over, hvem vi
VIRKELIG tør lade os repræsentere af. Sim-
pelthen seriøse, kreative mennesker vi stoler på.
Jeg kan komme i tanker om masser af herlige men-
nesker i Danmark, jeg med en del mere sindsro
turde lade repræsentere os (hvis vi alle sammen
selv fulgte godt med og blandede os, når det var
nødvendigt). Og så tage del i tingene selv, så de

Underskrift indsamling på Christiania

ikke så let løber af sporet. Livet i Danmark ville
blive betydelig mere interessant.

Situationen er mere end moden til et frisk folke-
ligt initiativ, der i det mindste kan tage fat i at stop-
pe nedturen, gå imod krig, få hentet de unge dan-
ske hjem, der sidder i gabestokken i Irak og Afgha-
nistan i en mission, der allerede er død på forhånd,
gå imod den sindssyge ødelæggelse af klodens
miljø, klima og natur, imod den dybt udanske
racisme, imod de såkaldte imperiebyggere (der
smadrer, ikke bygger) og deres afskyelige del og
hersk-fiduser, imod folke- og miljøfjendske mafia-
karteldannelser som dem i USA og EU – og imod
milliardærernes plyndring af offentlige midler og
de fattige. Fortsæt selv. Lad os få en enorm, folke-
lig brainstorm!!!! Hvad kan der gøres, inden det er
for sent?

Samtidig må vi altså omgående se at få stoppet
blodbadet på Christiania, som er startskuddet til
blodbadet på Danmark, som vi kender det.

Istedgade overgi'r sig aldrig, hed det i 1943 – og
hjerterne bankede lidt stærkere.

Lad hjerterne banke lidt stærkere nu igen!

Hjemløs og sulten i Frihedens Land

Af Jay Shaft

Der bliver med raket fart stadig flere hjemløse og stadig flere fattige i USA, mens milliarder af dollars bruges rundt om i verden på okkupation.

Når jeg ser billeder langvejs fra af ligesække, der fyldes op, ser jeg billeder af lig langt tættere på. Forleden dag gik jeg forbi en lokal park, og den lignede en kz-lejr parret med en scene fra et massebord.

Der var folk i laser og bedækket med skidt spredt over det hele. Mindst 20 havde krykker, store bandager eller åbne sår, der ikke var dækket til. De var alle sultne, og et stort flertal af dem var syge.

I hele den by, hvor jeg bor, og i hele landet vokser antallet af hjemløse og desperat fattige med foruroligende fart. Ifølge de sidste nationale optællinger og skøn er stigningen på mindst 35-45 pct. De er sket over de seneste to år, med den største stigning i 2002 og især de første seks måneder af 2003.

Når dertil lægges de lige netop overlevende eller dem, der lever på grænsen til hjemløshed og fattigdom, begynder vi at skimte en alarmerende tendens, som ikke viser tegn på at forsvinde. Mere end 30 procent af amerikanerne lever på randen af absolut fattigdom. En masse tager ikke skridtet fuldt ud og får madkuponer eller andre former for velgørenhed; de lever på en knivsæg af desperation og sult.

Jeg har talt med folk, som står for madlagre, suppekøkkener og herberger for hjemløse. Steder som Day Star, Catholic Charities, St. Vincent De Paul og mange andre store velgørenhedsinstitutioner. De beretter alle, at de har bevidnet en enorm forøgelse af folk, som ville dø af sult eller ikke have noget tøj, hvis det ikke var for deres tjenester.

Det mest chokerende syn er hjemløse og udsultede børn, som lever klods op af de rigeste kvarterer! Lige midt i det 'humanitære' Amerika, hjemsted for verdens største 'humanitære' og 'befriende' kraft (eller er det

KRÆFT?).

Dette land kaster stadig flere af vore medborgere ud på kanten af hjemløshed og desperat fattigdom. Det ser i tilgift ud til, at vi har drevet talløse andre ud over kanten og ned i det bundløse hul af nød og fortvivlelse. Du behøver bare at se dig om, slå øjnene op, og du vil se det endeløse hav af sultne og forarmede.

Jeg har set flere og flere børn og familier på gaden eller i madlagre og i rækker ved uddeling af madrationer. At verdens rigeste land tillader det at ske, er kvalmende! Vi vender det blinde øje til børn, der dør af sult, fordi det er nemmere at tolerere det end gøre noget ved det!

Vi har ikke råd til at hyre lærere, bygge nye skoler eller bare vedligeholde dem, vi har. Vores børn glider stadig længere ud i analfabetismens og forsømmelsens øde. Vi ligger lavest blandt alle industrialiserede 'førsteverdenslande' med hensyn til læsefærdighed! Mange lande i den 'tredje' verden har mindre analfabetisme end USA.

Vi er på vej til at gøre verdens rigeste land til en tredje verdenssump. Dette land nedsynker i et morads af druknede fattige og af såkaldt 'økonomisk anstrengte'. De rige køber imens stadig større dollargrin og huse med forsvarlige låse for at holde vraggodset og efterladenskaberne af de udstødte ude.

Hjemløsheden sætter rekord

3,5 millioner mennesker, hvoraf 39 % er børn, er hvert år uden nogen bolig. 60 % af alle nye hjemløse er enlige mødre med børn.

Stadig flere byer, indbefattet Los

Angeles, Seattle og Atlanta, kriminaliserer de hjemløses aktiviteter, ifølge Den Nationale Koalition af Hjemløse. Mere end 60 byer gennemfører skridt til at gøre det ulovligt at tigge eller sove på gaderne, at sidde i en ventesal i mere end en time, eller skrå over en parkeringsplads, hvis vedkommende ikke har en bil parkeret.

I 2002 rapporterede den amerikanske borgmester-konference en stigning på 19 pct. i antallet af anmodninger om tag over hovedet på grund af hjemløshed i 25 undersøgte byer. Antallet af familier med denne anmodning steg med 20 %. I gennemsnit blev 30 % af disse ansøgninger om bolig ikke imødekommet, for familiers vedkommende 38 %. I 60 % af disse byer måtte nødherberger afvise familier på grund af pladsmangel, mens 56 % meddelte, at de afviste øvrige hjemløse.

Folk er hjemløse i mindst 6 måneder i gennemsnit. 82 % af byerne rapporterede en stigning i den tidsperiode, folk er hjemløse.

41 % af alle hjemløse er enlige mænd, 41 % familier, 13 % enlige kvinder og 5 % mindreårige uden voksne tilknyttede. Af de hjemløse vurderes 50 % til at være afrikanske amerikanere, 35 % hvide, 12 % latinamerikanske, 2 % indfødte amerikanere og 1 % asiater.

I gennemsnit lider 23 % af sindssygdom, 38 % af misbrug, 10 % er krigsveteraner og 22 % har arbejde.

Mere end 40 % af de hjemløse er berettiget til invalideydelser, men kun 11 % får disse. De fleste kan få madkuponer, men kun 37 % får disse. De fleste hjemløse familier er berettiget til velfærdsydelser, men kun 52 % får dem rent faktisk.

Offentliggjorte undersøgelser viser, at de fleste hjemløse familier har en enlig kvinde i alderen mellem 26 og 30 som overhoved. Hun har aldrig været gift og har to børn.

Mangelen på boliger, der kan betales, er hovedårsagen til hjemløsheden, med sindssygdom og mangel på behandling, misbrug, lavtlønsjob, vold, arbejdsløshed, fattigdom, løsladelse fra fængsler, økonomisk tilbagegang,

begrænsede evner og nedskæring af offentlige ydelser som de øvrige vigtigste årsager.

I gennemsnit måtte folk vente i 19 måneder på at få offentlig indkvartering.

Børn er ofte blandt den nødtørftigt husede befolkning (der undertiden regnes blandt de boligløse, fordi de ikke har egen bolig, o.a.), fordi boligløse forældre ofte anbringer deres børn hos venner eller slægtninge for at undgå, at de skal stå på gaden.

På et tidspunkt, hvor der er et større antal hjemløse personer og familier og flere, der står i fare for at blive det, end nogensinde, har præsident Bush i sit budget for 2004 ikke foreslået flere midler til at møde deres behov. Hans budget bevarer niveauet i de fleste hjælpeprogrammer, et niveau så pinligt utilstrækkeligt, at et rekordstort antal mennesker hvert år nægtes ydelser, der kan sikre deres overlevelse.

Ved forelæggelsen af 2004-budgettet erklærede præsident Bush, at 'Menneskelig medfølelse ikke kan opgøres i dollars og cents'. Det kan de 1,35 millioner børns uhørte lidelser heller ikke, hvis liv slås i stykker af at miste bolig og sundhedspleje i år, eller deres forældres sorg, som mod alle odds kæmper for at give stabilitet og håb, eller frustrationen og smerten hos dem, som arbejder, men ikke har råd til en bolig, eller frygten hos dem, hvis blotte overlevelse er truet på grund af deres helbredstilstand, kombineret med mangelen på en bolig.

Hunger i vækst, især for børn

I 2001 angav regeringstal, at antallet af amerikanere, som ikke havde sikkerhed for føden hver dag eller var sultne eller risikerede at være det, var 33,6 millioner. Sidste år anslås yderligere 5-10 millioner at være kommet til, som nu er truet af fødemangel og udsultning.

Den førnævnte undersøgelse af 25 byer fortalte om en forøgelse af anmodningerne om akut fødevarerhjælp på 19 % i 2002. Samtlige byer rapporterede dette. Familiers anmodninger om hjælp steg med 17 %, for ældres vedkommende med 19 %. 48 % af madanmodningerne kom fra familier med børn. 38 % havde arbejde, da de ansøgte om

mad. I 2002 blev 16 % af alle anmodninger om føde afvist pga. manglende ressourcer. 14 % af familierne fik ikke dækket deres behov.

Hovedårsagen til sult var høje huslejer og boligudgifter, som sammen med lavtlønsjob, arbejdsløshed, økonomisk nedtur, udgifter til medicin og sundhed, fattigdom eller mangel på indtægter, misbrug, offentlige besparelser, børnepasningsudgifter, psykiske problemer og begrænsede evner til at klare sig blev angivet som de vigtigste grunde til sult.

Ifølge America's Second Harvest, en gruppe som vil afskaffe sult og nød, er en ud af fire i madkøerne et barn. Over ni millioner børn modtager mad fra America's Second Harvest. Ifølge nogle undersøgelser og delrapporter for de første seks måneder i 2003 må mere end 40 millioner mennesker i USA anmode om deres daglige mad eller tilskud til deres ernæring.

Fattigdom og arbejdsløshed vokser alarmerende

Fra 2001 til 2002 voksede den officielt fattige del af befolkningen til 11,7 % - eller 32,9 millioner mennesker - fra 11,3 % og 31,6 millioner. Fattigdomsraten var i 2002 på 13,9 %, svarende til omkring 35,1 millioner amerikanere, som lever i fattigdom, hvoraf mere end 14 millioner er børn. I 2003 ventes fattigdomsraten at være på 14,2 % eller 35,8 millioner mennesker (*US Census Bureau*).

18 % af de amerikanske børn, næsten 15 millioner, lever i fattigdom - det vil sige, at deres forældres indtægter ligger på eller under den føderale fattigdomsgrænse. Det er omtrent det samme antal som i 1980. 8 % af USA's børn, 6 millioner, lever i ekstrem fattigdom. Det er en stigning på 19 % siden 2000. Disse børns forældre ligger på

halvdelen af det føderalt fastsatte fattigdomsniveau - eller 8.980 dollars for en familie på fire. 39 % af de amerikanske børn, 28 millioner, lever i lavindkomstfamilier. Det er 3 % stigning siden 2000.

Ifølge de seneste tal fra Arbejdsministeriet (3/7 2003) er der nu 9,2 millioner arbejdsløse, og hvis man medregner dem, som ikke modtager nogen form for understøttelse eller bistand, er tallet 13,9 millioner.

Den gennemsnitlige arbejdsløshed er vokset i de seneste to år: I 2001 var raten 4,8 %, så sprang den til 5,7 % i 2002 og til 6,5 % i 2003.

57 % af de afrikansk amerikanske børn, 64 % af de latinamerikanske og 34 % af de hvide børn er fra lavindkomstfamilier.

68 % af alle arbejdere, som modtager tidsbegrænset understøttelse, har opbrugt deres understøttelsesmuligheder, før de finder et nyt job.

Mere end 35 stater har beskåret deres velfærdsprogrammer. Mange enlige mødre har mistet deres børnepasning, kan derfor ikke finde eller bevare beskæftigelsen og står i akut fare for at miste deres bolig.

Der bruges fire milliarder dollars om måneden på at besætte Irak, og 1,9 milliarder på besættelsen af Afghanistan. Amerika hælder penge i besættelse af fremmede lande, mens de programmer, som er et sikkerhedsnet for USA's fattigste borgere, beskæres. Hvis USA brugte bare tre måneders udgifter til besættelserne, kunne sult og hjemløshed udryddes helt i ti år. Hvis USA brugte bare 25 % af sit årlige militærbudget, kunne sult og hjemløshed fjernes på hele kloden. Kun 10 % af militærbudgettet kunne give alle studenter en universitetsuddannelse på fire år.

Fortsætter denne krise, står vi i fare for faktisk at få mere sult og hjemløshed end i nogle af landene i den tredje verden. Den militære ekspansion og besættelserne må stoppe, så vi kan redde vores fremtid, før det er for sent at bremse lavinen af fattige og sultende.

Jay Shaft er medlem af Coalition For Free Thought In Media. Artiklen er oversat og forkortet af Kommunistisk Politik..

Et nyt amerikansk århundrede?

Irak og de skjulte euro-dollars-krige

af F. William Engdahl

Til trods for den tilsyneladende lynhurtige militære succes i Irak har den amerikanske dollar endnu til gode at nyde fordelene som en sikker valutahavn. Dette er en uventet udvikling, eftersom mange valutahandlere havde forventet en stigende dollar som følge af nyhederne om en amerikansk sejr.

Kapital flygter fra dollaren og overvejende over til euroen. Der er mange, der begynder at spørge, om ikke den amerikanske økonomis objektive situation er langt værre, end aktiemarkedet lader forstå. Dollarens fremtid er langt fra et perifert spørgsmål, der kun tiltrækker sig opmærksomhed fra banker eller valutahandlere.

Det er kernen i Pax Americana, eller som det hedder: The American Century, dvs. det system af arrangementer, som Amerikas rolle i verden bygger på. Og alligevel, alt imens dollaren er støt faldende i forhold til euroen efter krigens afslutning i Irak, så synes Washington bevidst at forværre dollarens fald i offentlige kommentarer.

Det, der finder sted, er et magtspil af den allerstørste geopolitiske betydning, det måske mest skæbnesvangre siden tilsynkomsten i 1945 af de Forenede Stater som verdens førende økonomiske magt.

Den koalition af interesser, der fandt sammen om krig imod Irak som en strategisk nødvendighed for De forenede Stater, omfattede ikke blot de udtalte, i høj grad synlige neo-konservative høge omkrig forsvarsminister Rumsfeld og hans næstkommanderende Paul Wolfowitz. Den indbefattede også magtfulde permanente interesser, som amerikansk økonomisk indflydelse og dens globale rolle afhænger af, såsom den indflydelsesrige energisektor omkring Halliburton, Exxon Mobil, Chevron Texaco og andre gigantiske multinationale. Den indbefattede også de enorme amerikanske forsvarsindustri-interesser omkring Boeing, Lockheed-Martin, Raytheon, Northrup-Grumman og andre.

Det afgørende for disse gigantiske forsvars- og energi-konglomerater er ikke

nogle få fede kontrakter fra Pentagon til opbygning af Iraks oliefaciliteter og til at fylde Dick Cheney's og andres lommer. Det er et spil, der drejer sig om selve videreførelsen af amerikansk magt i de kommende tiår af det nye århundrede. Dette betyder ikke, at profitter ikke bliver indkasseret i forløbet, men det er et rent biprodukt af den globale strategiske sag.

I dette magtspil er det, som er dårligst forstået, betydningen af dollaren som verdens reservevaluta og dermed en væsentlig drivkraft, der har bidraget til Washingtons magtkalkyle over Irak i de forløbne måneder.

Amerikansk dominans i verden bygger i sidste instans på to søjler: dets overvældende militære overlegenhed, især til søs, og dets kontrol over verdensøkonomien, der udspringer af den rolle, som dollaren spiller i form af verdens reservevaluta.

Det står stadig mere klart, at Irak-krigen mere handlede om at bevare den anden søjle – dollarens rolle – end den første, den militære. I forbindelse med dollarens rolle er olie en strategisk faktor.

Amerikansk Århundrede: De tre faser

Hvis vi ser tilbage over perioden siden

slutningen af 2. verdenskrig, kan vi påvise flere særskilte faser af udviklingen af den amerikanske rolle i verden.

Den første fase, der begyndte i den umiddelbare efterkrigsperiode 1945-1948 og begyndelsen på den kolde krig, kunne man kalde Bretton Woods-guldindløsnings-systemet.

Under Bretton Woods-systemet i umiddelbar forlængelse af verdenskrigen var situationen relativt rolig. De Forenede Stater var kommet ud af krigen som klart den eneste supermagt, med en stærk industriel basis og de største guldreserver hos nogen nation. Den foreliggende opgave var at genopbygge Vesteuropa og at skabe en NATO-atlantisk alliance imod Sovjetunionen. Dollarens rolle var direkte bundet til guldet.

Så længe Amerika nød godt af det største guldreserver og den amerikanske økonomi var langt den mest produktive og effektive producent, var hele Bretton Woods-valutastrukturen fra den franske Franc til det britiske Pund Sterling og den tyske Mark stabil.

Dollarkreditter blev udvidet sammen med Marshall Plan-hjælp og kreditter til finansiering af genopbygningen af det krigshærgede Europa. Amerikanske selskaber, deriblandt multinationale olieselskaber, indhøstede pæne gevinster ved at dominere handelen i begyndelsen af 1950'erne. Washington tilskyndede endda oprettelsen af Rom-Traktaten i 1958 for at hjælpe til europæisk økonomisk stabilitet og skabe større amerikanske eksportmarkeder i tilgift. For størstedelen var denne indledende fase af, hvad Time Magazine udgiveren Henry Luce kaldte 'The American Century', i henseende til økonomiske landvindinger relativt 'gunstig' for både USA og Europa. USA havde stadig den fornødne økonomiske fleksibilitet til at bevæge sig.

Dette var den liberale amerikanske udenrigspolitik's æra. De Forenede Stater var den hegemoniske magt i det vestlige fællesskab af nationer. Eftersom de havde kontrol med overvælden-

de guld- og økonomiske resurser sammenlignet med Vesteuropa eller Japan og Sydkorea, var De Forenede Stater fuldt ud i stand til at være åben i sine handelsrelationer til europæisk og japansk eksport. Modydelsen var europæisk og japansk støtte til de Forenede Stater under den kolde krig.

Amerikansk ledelse var igennem 1950'erne og de tidlige 1960'ere i mindre grad baseret på direkte tvang og mere på at nå frem til konsensus, hvad enten det var GATT handelsrunder eller andre emner. Organisation af eliter som Bilderberg-møderne blev organiseret for at dele den fremvoksende konsensus mellem Europa og de Forenede Stater.

Denne første, mere godartede fase af det Amerikanske Århundrede kom til sin afslutning i de tidlige 1970'ere.

Bretton Woods-systemet til guldindløsning begyndte at bryde sammen, efterhånden som Europa kom til hægterne økonomisk og begyndte at blive en stærk eksportør i midten af 1960'erne. Denne tiltagende økonomiske styrke i Vesteuropa faldt sammen med stærkt stigende amerikanske offentlige underskud, jævnsides med at Johnson eskalerede den tragiske krig i Vietnam. Hele vejen gennem 1960'erne begyndte Frankrigs de Gaulle at tage sine dollar eksport-indtjening og kræve guld fra US Federal Reserve, hvilket var legalt under Bretton Woods på den tid.

I november 1967 var drænet på guld fra USA og Bank of England blevet kritisk. Det svage led i Bretton Woods-guldindløsnings-arrangementet var Storbritannien, 'Europas syge mand'. Leddet sprængtes, da sterling blev devalueret i 1967. Det accelererede kun yderligere presset på den amerikanske dollar, i og med at franske og andre centralbanker øgede deres efterspørgsel efter amerikansk guld til udveksling af deres dollarreserver. De kalkulerede med de svimlende krigsunderskud fra Vietnam, det var kun et spørgsmål om måneder, før de forenede Stater selv ville blive tvunget til at devaluere i forhold til guld, så man måtte hellere få dets guld ud til en høj pris.

I maj 1971 var drænet på den amerikanske Federal Reserves guld blevet alarmerende, og selv Bank of England sluttede sig til franskmændene i kravet om amerikansk guld for deres dollars.

Det var på det punkt, hvor Nixon-administrationen valgte at opgive guldet helt og gå over til et system med flydende valutaer i august 1971.

Bruddet med guldfoden åbnede døren til en helt ny fase af det Amerikanske Århundrede. I denne nye fase blev kontrol med pengepolitikken i praksis privatiseret, med store internationale banker som Citibank, Chase Manhattan eller Barclays Bank i den rolle, som centralbankerne havde i et guld-system, men helt uden guld. 'Markedskræfter' kunne nu bestemme dollarens værdi. Og det gjorde de, så det forslår.

Den frit flydende dollar, kombineret med stigningen i 1973 af OPEC's oliepriser på 400 % efter Yom Kippur-krigen, skabte grundlaget for en anden fase af det Amerikanske Århundrede: petrodollarfasen.

Genbrug af petrodollars

Fra midten af 1970'erne undergik Det Amerikanske Århundredes system for global dominans en dramatisk forandring. Et anglo-amerikansk oliechok skabte pludselig enorm efterspørgsel efter den flydende dollar. Olieimporterende lande, fra Tyskland til Argentina til Japan, var alle konfronteret med, hvordan de skulle eksportere i dollars for at betale for deres dyre nye olieimport-regninger. OPEC's olielande blev oversvømmet med nye oliedollars. En betragtelig del af disse oliedollars kom til Londons og New Yorks banker, hvor en ny proces blev indført. Henry Kissinger benævnte den 'recycling petro-

dollars', genbrugte petrodollars. Genbrugsstrategien blev diskuteret allerede i maj 1971 på Bilderberg-mødet i Saltsjöbaden i Sverige. Den blev forelagt af amerikanske medlemmer af Bilderberg, som udførligt beskrevet i min bog 'Mit der Ölwanne zur Weltmacht'.

OPEC var pludselig ved at blive kvalt i dollars, som det ikke kunne bruge. Amerikanske og britiske banker modtog OPEC-dollars og videreudlånte dem som eurodollar-obligationer eller lån til lande i den tredje verden, der var desperate efter at låne dollars for at finansiere olieimport. Opbygningen af disse petrodollar-gældsbyrder i de sene 1970'ere lagde grunden til den tredje verdens gældskrise i 1980'erne. Hundrede af milliarder af dollars blev genbrugt mellem OPEC, banker i London og New York og tilbage til den tredje verdens låntagerlande.

I august 1982 sprang kæden endeligt, og Mexico bekendtgjorde, at det sandsynligvis ville ophøre med at betale eurodollar-lån tilbage. Den tredje verdens gældskrise begyndte, da Paul Volcker og den amerikanske Federal Reserve ensidigt havde hævet de amerikanske rentesatser sidst i 1979 for at forsøge at redde den svigtende dollar. Efter tre år med rekordhøje amerikanske rentesatser blev dollaren 'reddet', men hele udviklingssektoren var ved at kvæles økonomisk under amerikanske ågerrenter på deres petrodollars-lån.

For at fremme gældsbetalinger til London og New Yorks banker bragte bankerne IMF ind i billedet for at agere 'gældspoliti'. Offentligt forbrug til

sundhed, uddannelse og velfærd blev nedskåret drastisk på IMF's ordre for at sikre, at bankerne blev rettidigt betalt for deres petrodollars.

Fasen med petrodollarens hegemoni var fra det amerikanske establishments side et forsøg på at bremse dets geopolitiske tilbagegang som det dominerende centrum i efterkrigs-systemet.

IMF's *'Washington Consensus'* blev udviklet for at gennemtvunge drakoniske gældsbetalinger fra tredjeverdenslande for at tvinge dem til at tilbagebetale dollargæld, forhindre enhver økonomisk uafhængighed for landene i syden og holde de amerikanske banker og dollaren flydende.

Den Trilaterale Kommission blev skabt af David Rockefeller og andre i 1973 med henblik på at tage højde for den nylige tilsynskomst af Japan som en industriel kæmpe og forsøge at bringe Japan ind i systemet. Japan var som en stor industrination en væsentlig importør af olie. Japansk handelsoverskud fra eksport af biler og andre varer blev brugt til at købe olie i dollars. Det resterende overskud blev investeret i amerikanske statsobligationer for at afkaste renter.

G7 blev grundlagt for at holde Japan og Vesteuropa indenfor det amerikanske dollarsystem. Fra tid til anden i 1980'erne var der forskellige stemmer i Japan, som gik ind for tre valutaer – dollars, tyske mark og yen – i en deling af rollen som verdens reservevaluta. Det skete aldrig. Dollaren forblev dominerende.

Snævert betraget syntes petrodollarfasen at fungere som redskab for hegemoni. Undermeden var den baseret på en stadigt værre nedgang i den økonomiske

levestandard over hele verden, efterhånden som IMF's politik ødelagde national økonomisk vækst og sikrede åbne markeder for globaliserende multinationale, der søgte billig produktionsudflytning i 1980'erne og især i 1990'erne.

Alligevel var amerikansk udenrigspolitik og militærpolitik selv i petrodollars-fasen behersket af tilhængerne af den traditionelle liberale konsensus i amerikansk politik. Amerikansk magt afhang af periodisk forhandling af nye arrangementer vedr. handel og andre spørgsmål med dens allierede i Europa, Japan og Øst Asien.

En petro-euro rival?

Slutningen af den kolde krig og tilsynskomsten af et nyt forenet Europa og den europæiske monetære union i de tidlige 1990'ere begyndte at udgøre en helt ny udfordring for det Amerikanske Århundrede. Det tog nogle år, mere end et tiår efter Golf krigen i 1991, for denne nye udfordring at vise sig i fuld udstrækning. Den nuværende Irak krig er kun forståelig som et større slag i den nye, tredje fase af sikringen af amerikansk dominans. Denne fase er allerede blevet kaldt 'demokratisk imperialism', et yndlingsbegreb hos Max Boot og andre neo-konservative. Som Irak-begivenhederne antyder, er det ikke sandsynligt, at den vil blive særlig demokratisk, men bestemt sandsynligt, at den vil blive imperialistisk.

Til forskel fra tidligere perioder efter 1945 er den amerikanske frihed til at yde indrømmelser til andre medlemmer af G7 forsvundet. Nu er rå magt det eneste redskab til opretholdelse af amerikansk langsigtet dominans. Det klareste udtryk for dette argument kommer fra de neo-konservative høge omkring Paul Wolfowitz, Richard Perle, William Kristol og andre.

Det må imidlertid understreges, at de neo-konservative har opnået deres store indflydelse siden 11. september, fordi et flertal i det amerikanske magt-establishment finder deres synspunkter nyttige til fremme af en ny aggressiv amerikansk rolle i verden.

I stedet for at udarbejde overenskomster med europæiske partnere opfatter Washington i stigende grad Euroland som den store strategiske trussel imod amerikansk hegemoni,

især 'Old Europe' som repræsenteret af Tyskland og Frankrig. På samme måde som Storbritannien i dets nedgangsperiode efter 1870 tog sin tilflugt til stadig mere desperate imperialistiske krige i Sydafrika og andetsteds, så bruger USA sin militære magt til at forsøge at fremme, hvad det ikke længere kan opnå med økonomiske midler. Her er dollaren akilleshælen.

Med indførelsen af euroen i løbet af de sidste fem år er der føjet et helt nyt element til det globale system, der definerer, hvad vi kunne kalde det Amerikanske Århundredes tredje fase. Denne fase, i hvilken den seneste Irak krig spiller en hovedrolle, truer med at indlede en ny ondartet imperialistisk fase af amerikansk hegemoni. De neo-konservative taler åbent om deres imperiale dagsorden, mens de mere traditionelle amerikanske politiske stemmer prøver at benægte det.

De økonomiske realiteter, som dollaren er konfronteret med ved begyndelsen af det nye århundrede, definerer denne nye fase på en ildevarslenende måde.

Der viser sig en kvalitativ forskel mellem de to første faser af det amerikanske århundrede – perioden mellem 1945-1973 og mellem 1973-1999 – og den nye fase, der er kendetegnet ved fortsat dominans i kølvandet på 11/9-angrebene og Irak-krigen.

Amerikansk magt efter 1945 har indtil for nylig overvejende haft karakter af en *hegemon* (overherre). Men selv om en hegemon er den dominerende magt i en ulige fordeling af magt, udspringer dens magt ikke alene af tvang, men også i kraft af samforståelse blandt dens allierede magter. Det hænger sammen med, at hegemonen er tvunget til at levere visse tjenester og ydelser til sine allierede i form af militær sikkerhed eller regulering af verdensmarkederne til fordel for den større gruppe, inklusive sig selv.

En imperial magt har imidlertid ikke den slags forpligtelser, hvilket af nogle betegnes som *'imperial overstretch'* (overforstrækning). Det er denne verden, som neo-konservative høge omkring Rumsfeld og Cheney hævder, at Amerika er nødt til at dominere med en politik i form af forebyggende krig.

En skjult krig mellem dollaren og den nye euro-valuta med sigte på globalt overherredømme er kernen i denne

nye fase.

For at forstå vigtigheden af denne udtalte konflikt om det valutariske overherredømme må vi først gøre os klart, at siden de Forenede Staters fremkomst som global supermagt efter 1945 har amerikansk hegemoni hvilet på to urokkelige søjler:

For det første USA's overvældende militære overlegenhed over alle andre rivaler. De Forenede Stater bruger i dag end tre gange det samlede forbrug for hele den Europæiske Union på forsvar, dvs. omkring 396 mia. dollars i forhold til 118 mia. sidste år, hvilket er mere end de næste 15 største nationer tilsammen. Washington planlægger at bruge yderligere 2,1 billioner dollars over de kommende fem år på forsvar. Ingen nation eller gruppe af nationer kan komme i nærheden af dette mht. forsvarsforbrug. Kina er mindst 30 år fra at blive en alvorlig militær trussel. Der er ingen, der for alvor har til hensigt at stille sig i vejen for amerikansk militær magt.

Den anden søjle, amerikansk dominans i verden hviler på, er den dominerende rolle, som den amerikanske dollar spiller som reservevaluta. Indtil fremkomsten af euroen sidst i 1999 var der ingen potentiel udfordring til dette dollar-overherredømme i verdenshandelen. Petrodollaren har været kernen i dollar-hegemoniet siden 1970'erne. Dollar-hegemoniet er strategisk vigtig for det fremtidige amerikanske globale overherredømme og i mange henseender lige så vigtig, om ikke endnu vigtigere end den overvældende militære magt.

Dollar: Påbudte penge

Det afgørende skifte fandt sted, da Nixon afskaffede dollarens indløselighed i guld for at lade den flyde i forhold til andre valutaer. Dette fjernede forhindringerne for at lade seddelpresserne rulle. Grænsen var kun bestemt af, hvor mange dollars resten af verden ville aftage. I kraft af den faste overenskomst med Saudi-Arabien – den største olieproducent i OPEC, der kunne skrue op og ned for oliehanerne – fik Washington garanti for, at verdens største vare, olie, grundlaget for alle landes økonomi, grundlaget for al transport og meget af den industrielle økonomi, kun kunne købes på verdensmarkederne i dollars.

Overenskomsten var blevet ordnet i

juni 1974 af udenrigsminister Henry Kissinger, der etablerede U.S.-Saudi Arabian Joint Commission on Economic Cooperation. Den saudiske centralbank, SAMA, kunne købe amerikanske statsobligationer med saudiske petrodollars. I 1975 accepterede OPEC officielt kun at sælge sin olie for dollars. En hemmelig amerikansk militær overenskomst til bevæbning af Saudi-Arabien udgjorde modydelsen.

Indtil november 2000 vovede intet OPEC-land at krænke dollar-prisreglen. Så længe dollaren var den stærkeste valuta, var der i øvrigt ringe grund til det. Men i november samme år overbeviste Frankrig og andre Euro-land-medlemmer endelig Saddam Hussein om at gå imod De Forenede Stater ved at sælge Iraks olie-for-mad ikke i dollars, 'fjende-valutaen', som Irak kaldte den, men kun i euro. Euro blev deponeret på en særlig FN-konto af den førende franske bank, BNP Paribas. Radio Liberty fra det amerikanske udenrigsministerium udsendte en kort meddelelse om nyheden, hvorefter hele historien hurtigt blev dysset ned.

Dette lidet bemærkede træk fra Iraks side, som trodsede dollaren til fordel for euro, var i sig selv uden betydning. Alligevel kunne det, hvis det blev udbredt, især på et tidspunkt, hvor dollaren allerede var ved at svækkes, udløse paniksalg af dollars fra udenlandske centralbanker og OPEC olie-producenter. I månederne før den sidste Irak-krig hørtes antydninger i denne retning fra Rusland, Iran, Indonesien og selv Venezuela. En iransk OPEC-funktionær, Javad Yarjani, afleverede en detaljeret analyse af, hvordan OPEC engang i fremtiden kunne tænkes at sælge sin olie til EU for

euro og ikke dollars. Han talte i april 2002 i Oviedo i Spanien på invitation fra EU. Alle indikationer peger i retning af, at Irak-krigen blev grebet som den letteste måde at sende en dødbringende forebyggende advarsel til OPEC og andre om ikke at flirte med at forkaste petrodollars-systemet til fordel for et system, der er baseret på euroen.

Velinformerede bankkredse i London City og andetsteds i Europa bekræfter privat betydningen af dette lidet bemærkede Irak-initiativ til udskiftning af petrodollar med petroeuro. 'Irak initiativet var en krigserklæring imod dollaren,' fortalte en senior London-bankmand mig for nylig. 'Så snart det blev klart, at Storbritannien og USA havde taget Irak, hørtes et stort suk af lettelse i London Citys banker. De sagde privat:

"Nu behøver vi ikke at bekymre os om den forbandede eurotrussel".

Hvorfor skulle noget så småt blive en sådan strategisk trussel imod London og New York, eller for De Forenede Stater, at en amerikansk præsident øjensynlig ville sætte halvtreds års alliance-relationer globalt over styr, og mere til, for at indlede et militært angreb, hvis retfærdiggørelse end ikke kunne bevises over for verden?

Svaret er den enestående rolle, som petrodollaren spiller som fundament for amerikansk hegemoni.

Hvordan fungerer dette? Så længe næsten 70 % af verdenshandelen finder sted i dollars, er dollaren den valuta, som centralbankerne akkumulerer som reserver. Men centralbanker, hvad enten det er Kina eller Japan eller Brasilien eller Rusland, stabler ikke simpelthen dollars op i deres hvælvinger. Valuta har en fordel frem for guld. En

centralbank kan bruge den til at købe statsobligationer fra udstederen, De Forenede Stater. De fleste lande rundt omkring i verden er tvunget til at tøjle deres handelsunderskud eller se et valutasammenbrud i øjnene. Ikke De Forenede Stater. Dette skyldes dollarens rolle som reservevaluta. Og det, som understøtter denne rolle, er petrodollaren. Alle nationer har behov for at skaffe sig dollars til at importere olie for, nogle mere end andre. Dette betyder, at deres handel tager sigte på dollarlande, frem for alt USA.

Eftersom olie er en fundamental vare for alle nationer, kræver petrodollarsystemet, der eksisterer til dato, opbygningen af enorme handelsoverskud for at kunne akkumulere dollaroverskud. Dette er tilfældet for alle lande undtagen et – De Forenede Stater, der kontrollerer dollaren og trykker den efter forgodtbefindende eller efter påbud. Eftersom det meste af al international handel afvikles i dollars, må lande gå til udlandet for at få de betalingsmidler, de ikke selv kan udstede. Hele den globale handelsstruktur i dag fungerer i overensstemmelse med denne dynamik, fra Rusland til Kina, fra Brasilien til Sydkorea og Japan. Alle søger at maksimere dollaroverskud fra deres eksporthandel.

For at holde denne proces gående har De Forenede Stater indvilliget i at være "importøren i sidste led", fordi hele dets monetære hegemoni afhænger af denne dollar-genbrug.

Centralbankerne i Japan, Kina, Sydkorea, Rusland og resten køber alle amerikanske værdipapirer med deres dollars. Det tillader til gengæld De Forenede Stater at opretholde en stabil dollar, meget lavere rentesatser og et årligt betalingsbalance-underskud i forhold til resten af verden på 500 mia. dollars. Federal Reserve kontrollerer dollar-trykplassen og verden behøver dens dollars. Så simpelt er det.

Eller er det så simpelt? Anden og sidste del af artiklen kommer i næste nummer af KP.

F. William Engdahl (født 1944) er amerikansk økonomisk journalist, bosat i Tyskland. Bl.a. forfatter til bogen *Mit der Ölwanne zur Weltmacht*, edition steinherz, Wiesbaden, 2002

Oversættelse: Hans Pendrup

Sluterklæring fra Det 7. Internationale Seminar "Revolutionens Problemer i Latinamerika"

Quito, Ecuador, 3. juli 2003

Verden er blevet rystet over den kriminelle aggressionskrig begået af den amerikanske imperialisme og dens allierede mod Irak, verdens anden største olieproducent og derfor centrum for de store kapitalistiske og imperialistiske landes grådighed og olieinteresser i det strategisk vigtige område i Mellemøsten. Aggressionen var rettet imod et uafhængigt land underkastet mere end 10 års økonomisk, politisk og militær blokade af de lande, der kontrollerer FN.

Denne aggression er konsekvensen af den dybe økonomiske krise, som det kapitalistisk-imperialistiske system har befundet sig i adskillige år. Det drejer sig om en typisk krise med relativ overproduktion, der rammer de store lande, og herunder selvfølgelig USA, der lider under en vedvarende recession. Bush-administrationen ser krig som en sikkerhedsventil og som en løsning på USA's dybe økonomiske krise. Den stræber efter at reaktivere økonomien ved hjælp af oprustning, der vil gøre monopolerne i krigsindustrien rige, men dette vil ikke løse økonomiens problemer, fordi de militære udgifter er enorme, og den fortjeneste, som man forventer at opnå, ikke viser sig med det samme og herved forværrer den eksisterende krise. Bush-administrationen forsøger at løse sine problemer ved at bemægtige sig folkenes og de afhængige landes naturressourcer.

USA søger at konsolidere sin position som den dominerende imperialistiske magt og forøge sin andel af verdensmarkedet ved at påtvinge andre imperialistiske magter en nyopdeling af indflydelsessfærer. USA konkurrerer med EU, med gruppen af asiatiske lande anført af Japan, med Kina og Rusland, og mellem disse og USA findes der modsætninger. På grund af kapitalismens ujævne

udvikling eksisterer der for øjeblikket ikke ligevægt mellem dem; tendensen til verdenskrig fortsætter. I dag udtrykkes denne strid i et begrænset område, og dette appellerer selvfølgelig til brugen af våben. Mens de imperialistiske lande på den ene side laver aftaler og samarbejder om at påtvinge vores lande deres strenge nyliberale politik med dens skæbnesvangre konsekvenser i form af stigende arbejdsløshed, fattigdom, udstødning, afhængighed, undertrykkelse og superudbygning, så konkurrerer de på den anden side om kontrol over indflydelsessfærer, naturressourcer og erobring af nye markeder for deres produkter. Under alle omstændigheder er USA den stærkeste og mest krigerske af dem alle.

Efter World Trade Centers sammenstyrtning og angrebene på Pentagon og Det Hvide Hus, symboler på USA's økonomiske, militære og politiske magt, har der med fuld kraft vist sig en ultrareaktionær udvikling styret af lederne i USA, der genopliver tesen om "Manifest Destiny", den amerikanske nations totale overlegenhed på alle områder, nødvendigheden af "amerikansk vestliggørelse" af alle folk osv., der har fulgt med trusler og straffeforanstaltninger, som også anvendes mod eget folk. Dette viser fremkomsten af en nyfascistisk holdning i ledelsen af den amerikanske imperialisme. Det drejer sig om en gruppe med stærke forbindelser til og store interesser i militær-, olie- og luftfartsindustrien.

Den amerikanske imperialisme forsøger at skræmme arbejderne og folkene, at vise sin vilje til at angribe alle og tage rub og stub. Den ønsker at så ideen om sin uovervindelighed i bevidstheden hos arbejderne og folkene og derfor om det nyttesløse i at rejse sig imod den. Men den aggressivitet, som imperialis-

men udviser, et indre element i dens natur, er ikke et bevis på dens levedygtighed, men derimod på dens forfald, på dens skrøbelighed. I historien har mange folk rejst sig med våben og i en underlegen position, men de besejrede alligevel imperialismen. Vietnam og Cuba er nogle eksempler. Cuba modstår fortsat mere end 40 års væbnet aggression, sabotage, terroristiske aktioner og imperialistisk blokade.

USA, der ledte en koalition og støttedes militært, gik ind i Afghanistan og Irak og har adskillige andre mål parat. F.eks. er Iran, Den Demokratiske Folkerepublik Korea og Cuba blevet udpeget som medlemmer af ”ondskabens akse”, mod hvilken der allerede er blevet søsat en propagandakampagne, der skal retfærdiggøre brugen af den amerikanske krigsmaskine. Ydermere har USA opnået, at allierede regeringer definerer revolutionære, oprørske og patriotiske kræfter som terrorister.

I Latinamerika implementerer USA – udover sine skærpede trusler mod Cuba – Plan Colombia, Det Regionale Andinske Initiativ og udfører fælles militære manøvrer og opretter nye militærbaser.

Selvom koalitionen opnåede en militær sejr i Irak – dog ikke på den måde, som den havde forventet – er dens nederlag på det politiske plan tydeligt. Denne krig viste de eksisterende interimperialistiske modsætninger i den nuværende verden, modsætninger, der ikke gik ud over det diplomatiske plan, men frem for alt tydeliggjordes og voksede modsætningen mellem imperialis-

men og folkene. Overalt i verden rejste der sig en magtfuld antikrigsbevægelse, der afslørede og fordømte de virkelige grunde til invasionen, Bushs krigeriske planer og hans gruppe af terroristiske regeringsledere. Byerne i de angribende lande selv var skueplads for massedemonstrationer mod krigen, som det skete i hele verden. Hoveddeltageren i disse demonstrationer var ungdommen, og arbejderklassens kamp gjorde sig også synlig i adskillige lande.

Alligevel er det notorisk, at der findes flere forskellige strømninger inden for anti-krigsbevægelsen. Pacifistiske holdninger, som fordømmer enhver form for vold, inkl. den, som folkene benytter for at opnå deres frihed, har en betydelig vægt. Men der findes også de grupper, der som vi handler, kæmper og fordømmer det kapitalistisk-imperialistiske systems reaktionære og aggressive natur for at give antikrigsbevægelsen en antiimperialistisk karakter og forbinde den med kampen for at vinde den sociale og nationale befrielse, med perspektivet om socialismen.

De aktuelle omstændigheder påtvinger de revolutionære partier, organisationer og kræfter at arbejde bredt og involvere os eller handle i enhed med de fora og organisationer, der er en del af den politiske handling og har en massebasis som fx antiglobaliserings- og antikrigsbevægelserne. Det er påtvingende at arbejde for enheden mellem alle verdens antiimperialistiske, demokratiske og progressive grupper, for en antiimperialistisk front, der midt i kampen

udtrykker sig mod IMF’s politik, mod forsøgene på at etablere ALCA (*Det Panamerikanske Frihandelsområde, o.a.*), mod den løkke om halsen, som udenlandsgælden betyder, mod trusler om nye invasioner og andre trusler. Denne front manifesterer sig egentlig allerede i hver af de aktioner, som arbejderne og folkene udfører mod den udenlandske dominans og likvideringen af arbejdernes erobringer og de demokratiske rettigheder og friheder i de imperialistiske og afhængige lande.

Vi må anstrenge os for, at arbejderklassen bliver den, der samler fronten og leder kampen mod krigen og imperialismen og forbinder denne kamp med kampen for erobringen af magten.

Imperialismen er ikke uovervindelig; større er kræfterne og potentialet hos folkene, der kæmper med overvisning om at følge den historiske fornuft.

Således fortolker vi, de deltagende organisationer i Det 7. Internationale Seminar ”Revolutionens Problemer i Latinamerika”, afholdt i Quito, Ecuador, det, der sker i verden.

Med arbejdernes og folkenes enhed og kamp imod imperialismens offensiv! Begrav udbytterne!

Argentinas Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR) - Bolivias Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (PCMLB) - Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti (PCR) - Chiles Kommunistiske Parti/Proletarisk Aktion (PC-AP) - Colombias Kommunistiske Parti/Marxister-Leninister (PCdeC-ML) - Colombias Kommunistiske Parti/Maoister (PCC-M) - Hæren til National Befrielse (ELN), Colombia - Cubas Kommunistiske Parti (PCC) - Den Dominikanske Republik's Kommunistiske Arbejderparti (PCT) - Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti (PCMLE) - Ecuadors Demokratiske Folkebevægelse (MPD) - Ecuadors Revolutionære Ungdom (JRE) - Ecuadors Universitetsvenstres Revolutionære Front (FRIU) - Arbejdernes Centralorganisation i Ecuador (UGTE) - Sammenslutningen af Ecuadorianske Kvinder for Forandring (CONFEMEC) - Koreas Arbejderparti (WPK, Nordkorea) - Tyrkiets Arbejderparti (EMEP) - Tysklands Marxistisk-Leninistiske Parti (MLPD) - Røde Fane (BR), Venezuela

Oversat af Ny Morgen

10.000 fingeraftryk

Det er nu præcis 3 år siden, at den nepalesiske regering blev presset til at frigive mere end 100.000 gældsslaver (*kaldet kamaiyaer*) fra de jordejere, som i generationer havde udnyttet dem.

De frigivne kamaiyaer blev dengang af den nepalesiske regering lovet ID-kort, uddannelse, beboelse og jord nok til at leve af.

Desværre overholdt den nepalesiske regering langt fra deres løfter og 19.000 tidligere gældsslaver lever stadig i midlertidige lejre, under umenneskelige forhold.

Derfor har gymnasieeleverne i Danmark besluttet at politikerne i Nepal ikke skal slippe af sted med at "glemme" de elendige forhold mange ex-kamaiyaerne stadig lever under.

Derfor har næsten 10.000 (9.720) elever, i stedet for en traditionel underskriftsindsamling, sat deres tommelfingeraftryk, som symbol på at udbredt analfabetisme blandt ex-kamaiyaerne, gør dem ude af stand til at skrive deres eget navn, og at manglende uddannelse i det hele taget sætter dem uden for samfundet.

De mange fingeraftryk bliver nu sendt af sted til den nepalesiske premierminister, med håb om at den udenlandske opmærksomhed, som tidligere, vil tvinge den nepalesiske regering til at handle. I Nepal vil Operation Dagsværks samarbejdspartnere Mellemfølkeligt Samvirke og kamaiyaorganisation, BASE sørge for en officiel overdragelse af fingeraftrykkene til regeringen.

Operation Dagsværk

Irakiske arbejdsløse fængslet af amerikanerne

Fredag den 8. august demonstreredes der foran den amerikanske ambassade i København i protest mod fængslingen af 50 medlemmer af De Irakiske Arbejdsløses Forening, der slås for arbejdsløshedsunderstøttelse i Irak for at kunne overleve.

De Irakiske Arbejdsløses Forening (UUL), som har 100.000 medlemmer i Irak, arrangerer i disse dage demonstrationer i Bagdad og andre Iraks store byer. I Bagdad har mange tusinder arbejdsløse samlet foran USA's hovedkvarter siden sidste uge. Amerikanske soldater har prøvet mange gange på at opløse demonstrationerne og angribe demonstranterne. Søndag den 3. august arresterede de amerikanske soldater 50 af UUL's aktivister. De sider stadigvæk i fængsel.

Disse demonstrationer har fået stor opmærksomhed blandt befolkningerne i de arabiske lande. De Arbejdsløses Forenings strejke for arbejde eller arbejdsløshedsydelse fortsætter trods undertrykkelsen. I en henvendelse fra foreningen til progressive og venstreorienterede partier, fagforeninger og "frihedssøgende og menneskekærlige mennesker i verden" hedder det:

Støt kravene fra de arbejdsløse i Irak

Stigende sult, fattigdom og ødelæggelse af efterkrigssamfundet er den rædselsvækkende tilstand og katastrofe, som det irakiske folk bibringes af USA og dets allierede. I mellemtiden

lever de arbejdsløse og deres familier direkte under og konfronteres med denne risiko.

Hverken USA's civile administration eller det regerende råd af nationalister og islamiske partier opfatter sig som værende skyld i den sultne og fattige efterkrigsbefolkning, og de har sat disse folk og deres familiers dagligdag under en ukendt fremtids varetægt. Det er disse arbejdsløse mennesker, som har organiseret sig i De Arbejdsløses Forening for at opnå arbejde eller arbejdsløshedsydelse, for at redde dem selv og deres børn fra sult og død.

De Arbejdsløses Forening har indtil nu organiseret mere end 70.000 arbejdsløse mænd og kvinder i byerne Bagdad, Mosul, Nasirya, Kirkuk m.fl. og har organiseret adskillige demonstrationer for at få deres krav opfyldt.

De Arbejdsløses Forening har været i strejke foran USA's civile administrations hovedkvarter i Bagdad siden den 28. juli 2003 for at få 100 US-dollars som arbejdsløshedsydelse til hver arbejdsløs. Reaktionen fra USA's embedsmænd i Bagdad på De Arbejdsløses Forenings delegation den 30. juli 2003 var at arrestere Quasim Hadi, som er leder af De Arbejdsløses Forening, og 18 andre strejkende.

For at De Arbejdsløses Forenings strejke kan blive en succes og deres krav kan blive mødt, behøver de din støtte og har brug for, at du rejser din stemme i protest mod USA's embedsmænd i Irak og tvinger dem til at imødekomme de arbejdsløses krav.

Støt De Arbejdsløses Forening ved at udtrykke din stærke uenighed med USA's administration i Irak foran de amerikanske ambassader for at lægge pres på de amerikanske embedsmænd i Irak. De Arbejdsløses Forening og Iraks folk behøver din solidaritet.

At bede

og bøje knæ for jomfru Maria og sønnen, - Jesus,
- og derefter få syndsforladelse af pateren,
der sidder og modtager økonomisk bestikkelse,
- i et aflukke af kasseform,
er en hyppig foreteelse for den, - katolske eurokommunist.
Akja, -vinden blæser både mod jomfruen, - og den falske
røde fane.

NB

Strøtanker uge 32

Det er ikke nemt at samle tankerne med ferie og varme i kroppen. Set fra min synsvinkel står verden stille og venter på, at jeg kommer i gang. Nogen ganske ligegyldige nyheder svæver over tv-skærmen og er glemt, før udsendelsen er slut. Det er lykkedes at få en grammofon til at virke, og lyden af gode gamle lp'er strømmer ud i sommernatten.

Det var jo det, jeg ville huske, musikken. Gad vide hvor mange af de gamle, jeg kommer ud til i morgen, der hører musik i hverdagen? Musik og et smil, det er heldigvis stadigvæk noget af det, vi kan give hinanden, når vi bakser med at få tiden til at passe med den afmålte tid fra visitationen. 5 minutters vejtid, flytning til/fra seng/toiletstol 10 minutter, toiletbesøg, bleskift og bækkentømning 10 minutter, af- og påklædning 5 minutter osv., og husk at bruge handsker, og husk at vaske hænder, og der må ikke stå gammel mad i køleskabet. "Nej, der er ikke flere af de store bleer, fru Jensen, men vi har bestilt." "Vil du have hindbær- eller jordbærmarmelade på brødet i dag?" "Ja, jeg skal nok huske at købe de tynde skiver." "Hvor ligger de rene undertrøjer?" "Hvor gør det ondt? lad mig lige se." "Ja det er ved at blive rødt der, nederst på ryggen, skal jeg købe noget salve?" "Kan du hjælpe lidt mere til? Ja det er godt, hold et øjeblik mere, så har vi bleen på." "Jo,

der er bestilt en bedre lift, men jeg ved ikke, hvornår den kommer." "Ja så må vi have gulvtæppet af, og sengen skal flyttes, så kan du også se ud af vinduet."

"Og så er der lige medicinen, sug, sug, sug". "Vi ses efter frokost".

"Shit, nu smækkede døren," og min medhjælper er gået med den rigtige nøgle. Heldigvis har jeg mobilen, og kontoret svarer hurtigt, og hun er i samme bygning, så vi får byttet nøgler, og jeg får sat børsten i klemme, så de kan komme ind og tage blodprøver senere på formiddagen.

Næste mand er hr. Olsen med en kræftsvulst i halsen. Det er svært at forstå, hvad han siger, så man skal give sig god tid til at lytte. Imens kommer der lige ½ liter slim op, der skal spytted ud. Nå, i dag kommer jeg med den blender, vi aftalte, at jeg skulle købe. Det er en ren fornøjelse at lave spiselig mad ud af noget af det frugt, der står i huset. Bagefter ryger et par frikadeller i blenderen. Olsen kalder og viser mig, at tv'et ikke virker. Stikket er knækket. Jeg må gå, uden at vi finder en løsning på problemet, det må vi finde ud af efter weekenden.

Formiddagen slutter med en gå/løbetur med en dame i kørestol til kirkegården. Datteren døde for to år siden. Græsset rundt om stenen i græsplænen skal klip-

pes med en saks. Det bliver gjort med omhu, så de sidste ord den formiddag var: "Kan du ikke komme igen, næste gang?"

Jo, så kan man lidt igen. Men hvad er egentlig meningen med alle de små og store praktiske opgaver, der ikke står på køresedlen, hvem skal egentlig lave dem? Da jeg spurgte om, hvem der skulle fjerne gulvtæppet, fandt gruppelederen ½ ledig time, hvor vi var to, der kunne hjælpes ad, så blev det første stykke fjernet. Med lidt praktisk snilde og fantasi lykkes det meste, men det er bestemt ikke en del af uddannelsen at være gør det selv-mand. Den snævre udregning af tiderne sætter også sine begrænsninger. Der skal ikke mange afvigelser fra normalen til, før tiden er alt for knap, og så er der ikke meget plads til fantasien.

GBe

Beklagelse

Vi har fra postvæsenet modtaget en undskyldning for, at blad nr. 15/2003 blev forsinket i en uge. Fejlen var sket på Østjyllands Postcenter, således at bladet slet ikke var kommet videre til de lokale postkontorer. Kasserne med bladene var blevet sat på lageret til postadressering!

Normalt vil vi aflevere bladet senest torsdag morgen i den uge, det udkommer, og langt de fleste blade vil være omdelt senest lørdag og en lille del mandag. I løbet af 2003 er langt de fleste blade kommet ud helt smertefrit. Enkelte gange har vi udskudt indleve-

ringen til torsdag aften, hvilket desværre medfører, at bladet kommer ud efter weekenden. Og enkelte gange er de lokale postkontorer så overbebyrdede, at blade og B-post forsinkes.

Regeringen ligger op til nye justeringer af portotilskud til blade og postomdelte aviser. Men før finansloven lægges frem den 26. august, vil de ikke bekræfte, hvilke blade der bliver ramt.

*Kommunistisk Politik
Oktober Forlag
12. august 2003*

OKTOBER BOGBUTIK

København
Willemoesgade 58 E
2100 København Ø
35 43 49 50

Åbningstid:
Onsdag & Fredag
15.30-17.30

Oktober Bogbutik Fyn

Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus

Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Løgner er kapitalens redskab

De såkaldte ansvarlige politikere bygger deres politik på løgne og bevidst selvskabte myter.

Det gælder den danske krigsdeltagelse og fortsatte besættelse af Irak samt forberedelsen af nye og flere interventionskrige langt fra dansk grund. Folketingsflertallet tog beslutningen på baggrund af det faktum, at der fortsat eksisterede masseødelægelsesvåben i Irak.

Det var en løgn, som den fra ferie hjemvendte arrogante statsminister har nægtet at kommentere endsige forsvare:

- *Det er en akademisk diskussion, der ingen relevans har, forlød det fra hans læber på det nyligt overståede Venstrelandsmøde.*

Mens regeringen og med dem andre ser spøgelser, hvor der ingen er, så vil de samme ikke anerkende selv de mest oplagte kendsgerninger:

Mere end én million arbejdsløse eksisterer ikke i deres synsfelt!

Danmarks Statistik kan oplyse, at 849.000 personer i den erhvervsaktive alder (15-66 år) er sat uden for arbejdsmarkedet. Det er kontanthjælpsmodtagere, førtidspensionister, revalidender osv., som der ikke er plads til på arbejdsmarkedet. Når man dertil lægger den officielt registrerede arbejdsløshed på 173.000 dagpengemodtagere, når Danmark op på en arbejdsløshedsprocent på 30!

Det er fem gange så meget som den officielle 6,2 pct. – og den stiger fortsat.

Landets Arbejdsmarkedsråd rapporterer, at der er flere massefyringer på vej.

Men regeringen lader sig ikke anfægte. Der er ikke grundlag for at ændre politik:

- *Den danske økonomi er sund, og der er stadig gang i væksten, hvilket*

Burde enhver politiker med respekt for sig selv ikke vente med at rejse debatten om "ældrebyrde", til der er skaffet adskillige hundredtusinder flere arbejdspladser? De kunne jo passende starte med at forbedre ældreplejen.

Faglig kommentar

den historiske lave rente understøtter, forlyder det fra gemakkerne i Finansministeriet.

Hvordan en samfundsökonomi, der kaster 30 pct. af landets vigtigste råstof på gaden, kan betegnes som sund, må henregnes til Erasmus Montanus' logik.

Samtidig tillader nedskæringspolitikere, arbejdsgivere og erhvervsledere m.fl. sig at tilsværte de arbejdsløse med udsagnet om, at de ikke gider arbejde, på trods af utallige analyser, undersøgelser og rapporter, der modbeviser dette. Det hedder sig, at de ligger samfundet til last.

Hva' nu, hvis I ansvarlige politikere skabte de arbejdspladser, som befolkningen har så stort behov for? I stedet for at skære ned, kunne I starte med at forbedre forholdene. Det kunne udløse hundredtusinder af arbejdspladser. De ville blive besat, før blækket er tørt på finansloven.

Nu er det ikke længere kun de arbejdsløse, der ligger samfundet til byrde. Det sidste tiår har opfundet en "ældrebyrde". Den myte lå til grund for Nyrup-regeringens indgreb i efterlønnen. Den bruges som begrundelse for kommende

angreb på efterløn og pension. Det påstås, at vi ikke er nok til at sikre et nuværende levestandard for vore kommende ældre.

Myten er et falsum! Socialforskningsinstituttet har fastslået, at antallet af 60-årige de næste tyve år stiger fra 66.000 til 74.000 – altså med 400 eller 6 promille pr. år.

8.000 flere 60-årige i løbet af de næste tyve år. Skrækkeligt! Især i betragtning af, at vi har en milliontallig arbejdsstyrke, der er sat uden for fabriksporten. Én million udstødte, der ikke får lov til at bidrage til en samfundsvækst.

Burde enhver politiker med respekt for sig selv ikke vente med at rejse debatten om "ældrebyrde", til der er skaffet adskillige hundredtusinder flere arbejdspladser?

De kunne jo passende starte med at forbedre ældreplejen.

"Ældrebyrden" er en bevidst skabt myte som et alibi for stadig dårligere leveforhold, der på skift rammer forskellige grupper, der i sin helhed udgør hele arbejderklassen fra vugge til grav.

Det er et sygt samfundssystem, der pålægger en million udstødte ansvaret for arbejdsløsheden, mens de ansvarlige politikere og erhvervsledere massefyrer folk og reducerer antallet af arbejdspladser!

Det er et sygt samfundssystem, der betegner en hel generation, der har lagt en livslang energi på arbejdspladserne og bidraget til væksten, som en byrde!

Det er et sygt samfund, når magthaverne bygger deres beslutninger på løgne og bevidst skabte myter.

Det er på tide, arbejderklassen og fagbevægelsen stiller de ansvarlige til ansvar.

Det gælder for resten også beslutningen om dansk krigsdeltagelse i Irak.